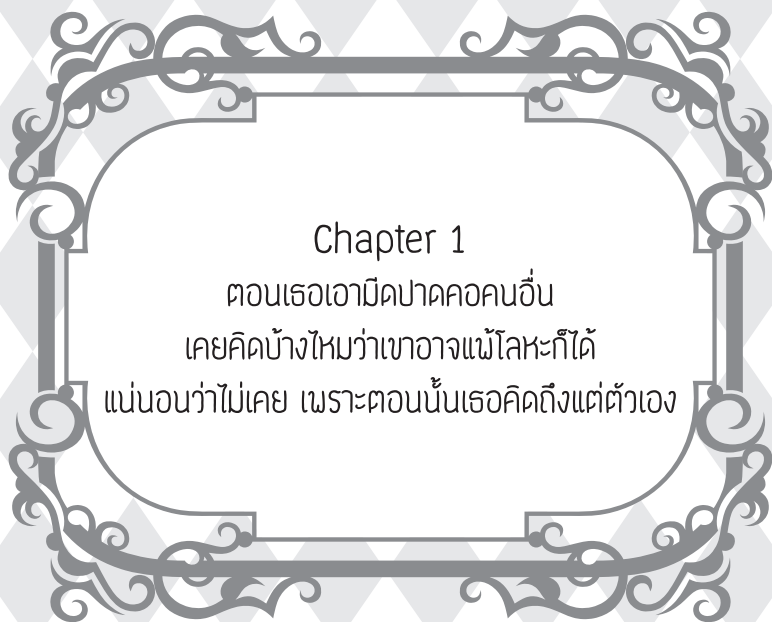

Chapter 1

ตอนเธอเอามีดปาดคอคนอื่น
เคยคิดบ้างไหมว่าเขอาจแพ้โลหะก็ได้
แน่นอนว่าไม่เคย เพราะตอนนั้นเธอคิดถึงแต่ตัวเอง

คืนเหมันต์อันเหน็บหนาว

ณ ถนนว่างเปล่าและเงียบงันสายหนึ่งในนครแห่งสายน้ำอันเก่าแก่ ทางเดินที่ปูด้วยก้อนหินปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็งที่จับตัวเป็นแผ่นบาง เพราะอากาศอันหนาวเหน็บ แผ่นน้ำแข็งบางเฉียบสะท้อนเงาจากแสงจันทร์ แต่อย่างก้าวล้นเย็นเยือก

แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก!

ชายวัยกลางคนในเสื้อโค้ทกันลมตัวยาวเดินอยู่บนถนน เสียงฝีเท้าตามด้วยเสียงน้ำแข็งกะเทาะสะท้อนทั่วตรอกยาว หนวดเหนือริมฝีปากของชายผู้นั้นได้รับการบรรจงเล็มอย่างประณีต สุธาสกาลแบบสังคัที่สวมอยู่มองปราดเดียวก็รู้ว่าแพงระยับ นัยน์ตาแหลมคมแฝงด้วยอำนาจและความน่าเกรงขามเฉกเช่นผู้สูงศักดิ์

แต่บุคลิกเช่นนี้กลับมาปรากฏตัวในย่านคาวนทาวน์ตอนกลางดึก ทันทีที่ร่างนั้นย่างเท้าเข้าสู่ตรอกเล็กแคบ ไม่แปลกถ้าเหล่าโจรผู้ร้ายจะจ้องตะครุบเขาตาเป็นมัน ไม่ถึงห้านาทีก็ถูกปล้นชิงทรัพย์ หากโชคคืออาจแค่บาดเจ็บและถูกทิ้งให้อยู่บนถนน รุ่งเช้ามีคนมาเจอ แจ้งตำรวจ และส่งเขาไปโรงพยาบาล หากโชคไม่ดีคือนี่เขาคงกลายเป็นอีกศพที่ลอยอืดไปตามสายน้ำ

ทว่าเขามาถึงที่นี้เกือบยี่สิบนาทีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเสื้อโค้ทราคาแพงตัวใหม่เอี่ยมหรือเสียงฝีเท้าที่สะท้อนกังวาน กลับไม่ดึงดูดความสนใจของคนที่อยู่ในบริเวณนั้นแม้แต่น้อย

ขอทานที่นอนขอยู่ริมถนนสะสมสิ่งของที่ขโมยได้จากหัวผนัง ลืมตาขึ้น หันมองตาม เห็นร่างใครคนหนึ่งเดินผ่านไป แต่สมองสั่งการให้คิดโดยอัตโนมัติว่าคนผู้นี้ไม่สำคัญอะไร ไม่ต้องสนใจ และจึงเขากลับสู่แดนฝันทันที ก่อนหวนคืนสู่หัวผนังทรา หางตาที่กำลังจะหลับปิดเหมือนเห็นเค้าโครงของอะไรบางอย่าง รอบร่างคำหะมีนของคนผู้นั้น เหมือนมีแสงไฟประหลาดสีน้ำเงินเทาจะพริบวบวาบ—แต่ก็ไม่สำคัญอะไรนี้ นอนต่อดีกว่า

ชายวัยกลางคนเดินต่อไปข้างหน้าอย่างมั่นคง เท้าก้าวยาวๆ อย่างรวดเร็ว แล้วสายตาก็เลื่อนไปมองตรอกเล็กๆ ที่อยู่อีกฝั่ง ตรอกหม่นสลัว น่ากลัวปกคลุมด้วยความมืด แต่ที่ปลายตรอกมีแสงสว่างสีเหลืองนวลลอดออกมา เป็นแสงจากร้านค้าเล็กๆ ร้านหนึ่ง

แสงไฟสีเหลืองนวลในคำคั่นฤดูหนาวมองแล้วช่างอบอุ่น ชวนให้ขยับเข้าไปใกล้ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นกับดัก

ชายวัยกลางคนยิ้มเหยย้อยอย่างดูถูก ก่อนจะก้าวเท้ายาวๆ อย่างมั่นใจตรงเข้าไปในตรอก

เมื่อเดินมาจนสุดตรอก จึงเห็นป้ายโลหะขึ้นสนิมแขวนอยู่หน้าประตูไม้เก่าโทรม บนป้ายมีข้อความว่า "มนตรีขาวแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำนายดวง ทำเสน่ห์ ชาสมุนไพร" ดูเหมือนจะเป็นร้านดูดวงที่กิจการค่อนข้างซบเซาแห่งหนึ่ง

เขายื่นมือไปจับห่วงทองแดงรูปหัวสิงโตแล้วเคาะเหนือบานประตูเบาๆ ก่อนจะหมุนลูกบิดประตูเปิดเข้าไปด้านใน

ภายในเนื้อที่ไมกว้างขวาง ของต่างๆ วางกระจัดกระจายทั่วไปหมด กลางห้องมีโต๊ะกลมตัวหนึ่ง คลุมด้วยผ้าปกสายสโตร์ตะวันออกกลาง บนโต๊ะคือลูกแก้วคริสตัลลูกหนึ่ง ด้านหลังมีหิ้งขราสวมชุดคลุมนั่งอยู่

"อู๋ตาย! ไม่นึกว่าคิกปานนี่จะมีลูกค้า พระเป็นเจ้าทรงเมตตาเหลือเกิน คริสต์มาสนี้คงมีอาหารดีๆ กินกับเขาบ้าง" หิ้งขราเอ่ยด้วย

เสียงแหบห้าวพลางมองผู้มาเยือนตรงหน้า เธอกวาดตาสำรวจร่างนั้น ตั้งแต่หัวจรดเท้า ดวงตาฉายแววละมิบ "นั่งก่อนสิจ๊ะ นั่งก่อน ไม่ทราบว่าคุณผู้ชายมีเรื่องอะไรให้ยายช่วย จะคุณคง ทำนายฝัน...เอ หรืออยากได้ยาเสน่ห์หรับประกันผลร้อยเปอร์เซ็นต์ของยายล่ะ ฮ่าๆๆ พุดเล่นหรือก้ะ คุณผู้ชายออกจะหล่อเหลาเอาการอย่างนี้ ไม่จำเป็นต้องใช้ของอะไรแบบนี้หรอก"

ชายวัยกลางคนไม่นั่ง แวตตาเย็นเยียบจ้องยายแกอย่างเหยียดหยามและรังเกียจ ก่อนเอ่ยเสียงเข้มว่า "มนตร์แปลงกายชั้นต่ำของแกหลอกฉันไม่ได้ บอกมาว่าเจ้านายกับฐานที่มั่นของแกอยู่ไหน ฉันอาจเมตตาให้แกตายแบบธรรมดาหน่อยหน่อย"

หญิงชราชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนหัวเราะเสียงลั่น "คุณผู้ชายอารมณ์ร้อนจังเลย คินนี่คิมมากไปหน่อยหรือจ๊ะ" เธอยื่นมือออกมา ข้างหนึ่งเท้าคาง อีกข้างวางเหนือลูกแก้วคริสตัล "พຼ່ງนี้กัวันคริสต์มาสแล้ว อยากให้ยายคุณคงให้ไหมว่าคุณผู้ชายจะได้ของขวัญอะไร"

เป็นยายแก่อายุเกินเจ็ดสิบแต่ๆ แต่มือที่วางอยู่เหนือลูกแก้วกลับหนาและแข็งแรง นิ้วมือเรียวยาว ผิวเนียนเรียบ บอกให้รู้ว่ามีเส้นเอ็นและกระดูกที่แข็งแรงซ่อนอยู่ใต้นั้น

ชายวัยกลางคนยื่นมือออกมา คมมีดปรากฏกลางฝ่ามือ พຼ່ງเข้าแทงหญิงชราโดยไม่รีรอ

มือที่วางอยู่เหนือลูกแก้วพลิกกลับอย่างคล่องแคล่ว โยนลูกแก้วทิ้งไปลอยเหนืออากาศ แล้วใช้หลังมือรับอย่างชำนาญ จากนั้นงมือเล็กน้อยให้ลูกแก้วกระดอนขึ้น รับปลายมีดอันแหลมคมซึ่งพຼ່ງเข้ามาอย่างตรงจังหวะ ผิวกลมเกลี้ยงของคริสตัลถูกแทงเป็นรอยกะทะาะน่าเกลียด

หญิงชราหงายฝ่ามือรับลูกแก้วที่ร่วงลงมาอย่างแม่นยำและนิ่มนวล เธอทำหน้าเหยงเมองลูกแก้วที่กะทะาะแตก แล้วเอ่ยว่า "ใจเย็นหน่อย เอะะโรเบิร์ต บ้านเครสเซอร์ไม่สอนมารยาทนายเลยหรือไง"

ชายวัยกลางคนสะท้านเล็กน้อย เขาไม่ได้เอ่ยชื่อหรือปุมหลังของตนเอง แต่อีกฝ่ายกลับรู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน! เขาชักดาบที่ซ่อนไว้ในเสื้อโคตออกมาทันที ทั้งท่าพร้อมจู่โจมอีกฝ่าย

แม้เห็นคั้งนั้นหญิงชรากลับเฉย ยังมองลูกแก้วคริสตัลในมืออย่างจจจ่อราวกับอีกฝ่ายไม่อยู่ตรงนั้น "ถ้าไม่รู้ว่าเจ้าควมเรื่องอะไร จันฉันช่วยเจ้าเรื่องหน้าที่การงานให้แล้วกัน" เธอจ้องลูกแก้วด้วยสีหน้าเอาจริง จากนั้นพยักหน้าน้อยๆ "อา ฉันเห็นแล้ว เป็นนิमितมงคล นายจะหลุดจากสถานะอันต่ำต้อยที่ตกขี่ไม่ให้ขายได้มีอิสระ และได้เลื่อนสู่ตำแหน่งที่จะได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่" หญิงชรายกมือขึ้น "เจ้านายใหม่จะดีกว่านายมาก และนายจะได้รับเกียรติและศักดิ์ศรีที่พึงมี ที่สำคัญกว่านั้นคือ เขาจะเป็นใครบางคนที่คุณคลั่งคลึงกับนายมากกว่าเจ้านายปัจจุบัน"

โรเบิร์ตหัวเราะหืออย่างเหยียดหยาม "ตระกูลเครสเซอร์เป็นหนึ่งในสมาชิกสภาอาวุโสของสมาคม ไม่ใช่สถานะต่ำต้อยเลยสักนิด" เขาหันปลายดาบไปทางหญิงชรา "แสดงจบหรือยัง หรือมีลูกไม้ชิ้นเลวอะไรอยากเล่นอีก ต้องให้ฉันคัดมือแกทั้งใจไหม ถึงจะให้ความร่วมมือ"

พอพุกจบ ปลายดาบอันแหลมคมก็พุ่งเข้าไปใส่มือของหญิงชรา เป็นการโจมตีกะทันหันและเฉียบขาดกว่าครั้งที่ผ่านมา

แต่ปลายดาบกลับค้างอยู่กลางอากาศ ห่างจากร่างของอีกฝ่ายเพียงคืบ ราวกับมีกำแพงที่มองไม่เห็นขวางอยู่

"จุดจบของนายชัดเจนมาก ไม่จำเป็นต้องดูดวง" หญิงชรายิ้มแล้วชี้ไปที่นาฬิกาพกเหนือหน้าอกของโรเบิร์ต

"ฉันหมายถึงคนที่ซ่อนอยู่ในกล่องใบนี้นั่นนะ"

โรเบิร์ตหน้าเปลี่ยนสีทันทีแล้วตะโกนเสียงลั่นว่า "วาร์กเกอร์!"

ทันใดนั้น หน้าปัดนาฬิกาพกก็ส่องแสงสว่างวาบ ร่างสีเทาพุ่งพรวดออกมาจากแสงสว่างนั้น ลำแสงสีน้ำเงินห้าสายพุ่งเข้าจู่โจมหญิงชรา โตะที่แสงสีน้ำเงินเฉียดผ่านราวกับถูกพลังกำลังมหาศาลพุ่งเข้าชนจนแตก

กระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในพริบตา

แม่เผ่ากระโคคหอบ แต่ไม่พ้นถูกแสงสีน้ำเงินสองสายอัดเข้าเต็มรัก แสงสีน้ำเงินสายที่สามที่เฉียดผ่านไปด้านหลัง ทำให้โตะคู่และข้าวของต่างๆ ระเบิดเป็นเสี่ยงในพริบตา เพียงเสี้ยววินาที ทั้งห้องก็มีฝุ่นละอองฟุ้ง

หญิงชรานั่งแน่นิ่งอยู่บนเก้าอี้ ศีรษะห้อยพับอยู่ข้างตัว ไม่ขยับเขยื้อน

ร่างสีเทาอ่อนลงบนพื้น กลายสภาพเป็นชายร่างกำยำคนหนึ่ง นัยน์ตาทั้งสองของชายผู้นั้นเป็นสีน้ำเงินเหมือนท้องฟ้ายามไร้เมฆ ผมสั้นสีเทา ใบหน้าดูค้นไม่แสดงความรู้สึก เขานั่งคุกเข่าข้างหนึ่งอยู่ข้างกาย โรเบิร์ตอย่างนบอบ ก้มศีรษะเจี๊ยบ

"ทำไมลงมือรุนแรงแบบนี้!" โรเบิร์ตตะคอก รวากับไม่เห็นความดีที่วาร์กเกอร์ช่วยปกป้องคนเมื่อครู่ "กว่าจะหาเงื่อนงำได้ก่อนตระกูลมอร์เลย์ ฉันลำบากแค่ไหนไม่รู้เหรอ ฉันไม่อยากพลาดโอกาสที่จะได้หยามหน้าหน้าพวกนั้นในสภาอาวุโสหรอกนะ!"

"ขออภัยเป็นอย่างสูงขอรับ" วาร์กเกอร์ตอบเสียงเรียบ "เขายังมีชีวิต ยังหายใจ"

โรเบิร์ตส่งเสียงฮึกฮักในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนเดินเข้าไปหาหญิงชราแล้วเอ่ยอย่างยโสว่า "คดีผู้ฉ้อโกงหายสาบสูญที่มีวินิก กราซ และเบอร์โน เป็นฝีมือพวกแกใช่ไหม บอกชื่อผู้บงการมา!"

"อยากรู้แค่นี้เองเหรอ" หญิงชราที่ก้มหน้าอยู่หัวเราะเบาๆ เสียงที่เค็มแสบห้าวเวลานี้เปลี่ยนเป็นเสียงทุ้มลึกของบุรุษ "ไม่เป็นห่วงว่าผู้ฉ้อโกงที่หายสาบสูญอยู่ไหน เป็นยังไงเหรอ"

"พวกคนอ่อนแอที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องสนใจ" โรเบิร์ตล้มผัสได้ว่าอีกฝ่ายมีบางอย่างผิดปกติ แม้จะตอบเสียงเรียบ แต่สายตาส่งสัญญาณให้วาร์กเกอร์ที่คุกเข่าอยู่ข้างตัว

วาร์กเกอร์ลุกขึ้นอย่างเงิบเงียบ มือทั้งสองกลายเป็นกรงเล็บ
แหลมคมเหมือนหมาป่า ปลายแหลมรากับมีคสองประกายสีน้ำเงิน
บี้บี้บี้บี้—

เสียงริงโตนตามด้วยเสียงสั่นคังขึ้น ทำลายบรรยากาศอันตึงเครียด
หญิงชราที่นั่งไว้ริ้วแรงอยู่บนเก้าอี้ถอนใจเบาๆ เหมือนไม่พอใจ
นัก "โอ้ยโหย! กะจะเล่นต่ออีกสักหน่อยนะเนี่ย จะรีบอะไรนักหนา..."

เธอพุดพลางล้วงมือไปได้ผ้าคลุม วาร์กเกอร์เห็นคังนั้นก็เข้าใจว่า
อีกฝ่ายจะชักอาวุธออกมา รีบพุ่งเข้าไปใช้กรงเล็บทั้งสองจู่โจม ลำแสง
ปีศาจเช่นเดียวกับเมื่อครู่ถูกปล่อยออกมาอีกครั้ง แต่คราวนี้เพิ่มจำนวน
อีกเท่าตัว

อีกฝ่ายโบกมือเบาๆ เหมือนปัดไล่แมลงวัน ลำแสงทั้งสิบสายดับ
วูบกลายเป็นควันจางๆ ลอยหายไปในอากาศ

วาร์กเกอร์กับโรเบิร์ตเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก แต่สมองยังไม่ทันประมวลผล นิ้วของหญิงชราที่ชูขึ้นกลางอากาศแล้ววาดค่ายาอม
ที่มองไม่เห็นอย่างรวดเร็ว เศษลูกแก้วคริสตัลที่ร่วงอยู่บนพื้นสองประกาย
วาบแล้วพุ่งเข้าไปส่วาร์กเกอร์กับโรเบิร์ต ทีมทะเลลูฟ้ามือและฝ่าเท้าทั้งสอง
ของพวกเขา

โรเบิร์ตพยายามดึงเศษคริสตัลจากตัว แต่พบว่ามือและเท้าไม่อาจ
ขยับเขยื้อน รวากับถูกเศษแก้วจับตรึงไว้กลางอากาศ วาร์กเกอร์ก็ตกอยู่
ในสถานการณ์เดียวกัน

หญิงชราล้วงหาในผ้าคลุมอยู่พักหนึ่ง ก่อนหยิบมือถือออกมาค
รับ

"ส่ายนั้สวัสดี อ๊ะ! หรือต้องบอกว่าอรุณสวัสดีละนี่ ตอนนี่ที่โซล
คงเช้าแล้วมั้ง" หญิงชรารับโทรศัพท์พลางลุกขึ้นยืน

"เรียบร้อยแล้ว" ขณะตอบก็ถอดผ้าคลุมที่สวมอยู่ไปด้วย เผยให้
เห็นร่างสูงเพรียวที่สวมชุดครุยสีดำ ร่างนั้นกระโดดข้ามเศษซากวัตถุที่

แตกละเอียดบนพื้น เดินไปทางกำแพง หันหน้าเข้าหากระโจมที่ร้าวเป็นรอยใหญ่

"อา ก็ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันก่อนหน้านี้หน่อยก่อนนะ ไม่ได้เจอผู้บัญชาธิบดีสูงสุดแบบนี้นักวันนี้" เขาเอื้อมมือไปถอดวิกผมลอนฟูฟ่องสีแสดจากศีรษะ เผยให้เห็นผมสั้นสีดำ ก่อนหยิบขวดยาเล็กๆ จากกระเป๋าเสื้อ เทของเหลวสีขาวหิมะสองสามหยดลงบนฝ่ามือ แล้วทวนทั่วหน้า

โรเบิร์ตมองแผ่นหลังของอีกฝ่าย ตั้งใจจะอาศัยเงาสะท้อนของกระโจมเพื่อดูใบหน้าที่ของอีกฝ่ายให้ชัดๆ แต่มองไม่เห็น

เขาเอ่ยอย่างเหี้ยมเกรียมว่า "ทางที่ดีแกอย่าคิดทำอะไรโง่ๆ! อีกไม่นานคนจากตระกูลเครสเซอร์ก็จะมาที่นี่ พวกนั้นไม่มีทางปล่อยแกแน่!"

"ฉันรู้ว่า ฉันรู้" ชายหนุ่มที่หันหน้าหากระโจมเอ่ย แต่คนที่เขาพูดด้วยคือคนในโทรศัพท์ ไม่ใช่โรเบิร์ต

"ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ฉันจะไปปรากฏตัวต่อหน้าเจ้านายแบบตรงเวลาเป๊ะเลยนะจ๊ะ หนูประจิม"

เสียงตะคอกอย่างเย็นชาดังมาจากปลายสาย แล้วสัญญาณก็ถูกตัด

"ขอโทษทีนะ เพื่อนร่วมงานฉันเขาใจร้อน งั้นคงต้องรับผิดชอบให้เสร็จแล้วละ" คนหน้ากระโจมทำท่าจะหันมา แล้วจู่ๆ ก็ชะงักไปชั่วครู่ "อา เกือบลืมไป" เขาหยิบหน้ากากสีขาวหิมะแบบครึ่งหน้าจากกระเป๋าเสื้อสวมเหนือใบหน้าแล้วหัวเราะคิกคักอยู่หน้ากระโจม ก่อนหันมา

"สุขภาพบุรุษจอมโจร?!"

"ใช่แล้ว สวัสดิ์ดี" สุภาพบุรุษจอมโจรปรบมืออย่างชื่นชม "ไม่นึกว่าจะรู้จักโจรตัวเล็กๆ อย่างฉันด้วย เป็นเกียรติเหลือเกิน"

"นักล่าเงินรางวัลจากตระกูลเครสเซอร์เคยรับภารกิจจับตัวแก..." ผู้บัญชาธิบดีมือใหม่ที่เพิ่งก้าวเข้าสู่การเป็นคนแรกที่ได้รับภารกิจนี้ ตอนแรกนึกว่าจะเป็นโอกาสสร้างชื่อให้เป็นที่รู้จัก กลายเป็นตกม้าตายเพราะขาย

จี่หน้าเกินจะรับ คนตระกูลเครสเซอร์จึงแกล้งทำเหมือนไม่เคยเกิดเรื่องนี้ ทั้งยังใช้เส้นสายและสินบนเปลี่ยนให้ภารกิจนี้ไปอยู่ระดับ D เพื่อไม่ให้เป็นที่สนใจของใครอีก เขาเป็นคนจัดการเก็บกวาดหลังความล้มเหลวของคนร่วมตระกูล จึงจำเจ้าของฉายานี้ได้แม่น

"ไม่นึกเลย...ฉันเข้าใจแล้ว ที่แท้คิไร้สาระพวกนั้นเป็นแค่ฉากบังหน้า อำพรางแผนการที่แท้จริงของแก!"

"อ้อ! ใช่แล้วละ" สุภาพบุรุษจอมโจรยอมรับอย่างเปิดเผย ก่อนเลื่อนสายตาไปที่วาร์กเกอร์ซึ่งนั่งเงียบมาตลอด "เออละ เข้าเรื่องดีกว่า ตอนนี้มีข้อเสนอดีๆ มาวางตรงหน้านาย นายจะมีโอกาสเลื่อนตำแหน่ง มีโอกาสแสดงความสามารถของตัวเองอย่างเต็มที่ ทั้งยังมีเจ้านายที่เข้าอกเข้าใจนายกว่าเดิมด้วย ไม่จำเป็นต้องคุกเข่าหมอบคลานกราบแทบเท้า ผู้อัญเชิญจอมละโมบแถมไร้ความสามารถพวกนั้น ไม่ต้องคอยเฝ้าดูแล พวกอวดคิที่คิดว่าตัวเองใหญ่คับฟ้า และไม่ต้องฟังคำสั่งพวกมันแล้วด้วย นายคิดว่าไง เยี่ยมเลยไหม"

"นายทำอะไรนะ!" โรเบิร์ตตะคอก

"ซื้อตัวไง"

วาร์กเกอร์ยังหน้าเฉยไร้ความรู้สึก เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ฉันทรยศเจ้านายไม่ได้"

"ทรยศไม่ได้ หรือต่อให้อยากทรยศก็ทำไม่ได้กันแน่" สุภาพบุรุษจอมโจรย้อนถาม

"มันไม่มีสิทธิ์เลือก!" โรเบิร์ตเอ่ยอย่างลำพอง "ตามเงื่อนไขในพันธสัญญาของเรา ตราบโคที่ตัวยังอยู่บนโลกมนุษย์ มันไม่มีสิทธิ์รับใช้ ผู้อัญเชิญนอกตระกูลเครสเซอร์ ไม่เช่นนั้นอาคมในพันธสัญญาจะลงทัณฑ์มันด้วยความตาย!" เขามองวาร์กเกอร์แล้วพึมพำเบาๆ เหมือนสบถกับตัวเอง "มันเป็นสมบัติของตระกูลเครสเซอร์ ถ้าตระกูลเครสเซอร์ไม่ได้ครอบครอง คนอื่นก็อย่าหวังแตะต้อง..."

แหวแห่งความเจ็บปวดปราศผ่านไบบหน้าชิงขังของวาร์กเกอร์

"อ้อ! เรื่องนั้นฉันรู้ ผู้ฉ้อฉลในสมาคมมีแต่พวกชั่วร้ายที่ชอบทำตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของจนเกินงาม ใครๆ ก็รู้ดี" สุภาพบุรุษจอมโจรเดินเข้าไปใกล้วาร์กเกอร์ "แต่ความยโสของพวกมันนี่ละ ที่ทำให้พวกเรายังมีโอกาส"

โรเบิร์ตจ้องสุภาพบุรุษจอมโจรเหม็ง ฉวยโอกาสขณะอีกฝ่ายเบนความสนใจไปที่วาร์กเกอร์ กัดริมฝีปากตนเองจนฉีก แล้วฉวยเลือกใส่อินทรรูແສດยศที่กลัดไว้เหนือหัวไหล่

ลายลูกธนูที่สลักอยู่เหนืออินทรรูกลายเป็นลูกธนูทองคำ พุ่งเข้าใส่หน้าผากของสุภาพบุรุษจอมโจรอย่างรวดเร็ว

ปลายอันแหลมคมแหวกผ่านอากาศ ความเร็วชะลอลงเล็กน้อย ขณะทะลวงผ่านเกราะกำบังรอบกายชายชุดดำ แต่สุดท้ายก็พุ่งทะลุกำแพงอาคม แทะเข้ากลางหน้าอกสีขาวหิมะ

นี่เป็นการโจมตีครั้งสุดท้ายของโรเบิร์ต ไม่ตายสุดท้ายที่เก็บไว้ใช้คราวคับขัน

ตำแหน่งที่ปลายลูกธนูพุ่งเข้าเสียบกะโหลกเป็นรอยแยกสีดำ ตามด้วยเสียงกึก! หน้าอกแตกเป็นสองซีก ร่วงลงพื้นพร้อมลูกธนู

ไบบหน้าไค้หน้าอกไม่มีรอยขีดข่วนแม้ปลายเส้นผม ยังครบสมบูรณ์ทุกประการ

เมื่อโรเบิร์ตเห็นไบบหน้าของอีกฝ่าย ไบบหน้าก็ฉวยแหวประหลาดใจ "นี่นาย——"

สุภาพบุรุษจอมโจรไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายพูดต่อ ปลายเท้าเหยียบลูกธนูให้กระดอนขึ้นแล้วคว้าไว้ในมือ แทะทะลุลำคอโรเบิร์ตด้วยกำลังมหาศาล

"สมแล้วที่เป็นตระกูลเครสเซอร์ กระทั่งความลับสุดยอดของสมาคมก็รู้ด้วย ยังมีอีกหลายเรื่องของสมาคมที่ตระกูลมอร์เลย์ไม่ล่วงรู้"

อันที่จริงพวกนั้นยังอ่อนหัดเกินกว่าจะเป็นคู่แข่งพวกนายด้วยซ้ำ" สุภาพบุรุษจอมโจรยิ้มบาง "พอรู้เรื่องนี้ นายน่าจะคายคาหลักแล้วใช้ไหม"

ชั่ววินาทีนั้นอารมณ์หลายอย่างแล่นปราดผ่านดวงตาทั้งคู่ของโรเบิร์ต แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือความสับสน เขาอยากเอ่ยปากถาม แต่มีเพียงเลือดสีแดงฉานที่ทะลักออกมา หลังจากนั้นประกายแห่งชีวิตก็วิบหายจากดวงตาทั้งคู่ ร่างล้มหงายไปด้านหลังอย่างไร้เรี่ยวแรง

เมื่อเห็นโรเบิร์ตตายต่อหน้า สีหน้าวาร์กเกอร์ยังเรียบเฉย ไม่มีแว่แห่งความกราดเกรี้ยวของลูกน้องที่เจ้านายถูกสังหาร แต่ก็ไม่มีแว่แห่งความสุขของทาสที่ถูกปลดปล่อย

"นายฆ่าเขา"

"อยากล้างแค้นให้เขาไหมล่ะ" สุภาพบุรุษจอมโจรถามด้วยรอยยิ้ม

"ไม่" วาร์กเกอร์ถอนใจเบาๆ "ฉันก็อยากขอบคุณนายนะ แต่นายทำแบบนี้เหมือนทำลายฉันไปด้วย ฉันทำพันธสัญญากับผู้สัญญาออกตระกูลเครสเซอร์ไม่ได้..."

เขากลับโลกปีศาจไม่ได้ และผูกพันชะกับผู้สัญญาคนอื่นไม่ได้ ถึงแม้จะมีอีกทางเลือกคือกลายเป็นปีศาจผู้รุกร่ำ ล่าสุบพลังชีวิตจากมนุษย์เพื่อเอาชีวิตรอด แต่ทำแบบนั้นต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไปตลอดชีวิต เอาตัวให้รอดไปวันๆ อยากรู้ความหมาย แบบนั้นตายเสียยังดีกว่า

"ไม่มีใครบอกเสียหน่อยว่าจะให้นายผูกพันชะกับผู้สัญญา" จอมโจรเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง "คนที่นายจะผูกพันชะด้วยเป็นราชินิกุล"

"คนจากราชสำนักมาที่นี้จั้นหรือ ทำไม เกิดอะไรขึ้นที่โลกมนุษย์"

"องค์ชายเจิ้นฉือมีแผนการของพระองค์อยู่ และหนึ่งในนั้นคือการปลดปล่อยปีศาจที่ถูกผู้สัญญาผูกมัด" สุภาพบุรุษจอมโจรยิ้มน้อยๆ "เป็นไง ซาบซึ้งน้ำตาไหลเลยไหม"

วาร์กเกอร์เลิกคิ้ว "ฟังดูไม่ค่อยเหมือนราชินิกุลที่ฉันรู้จัก เจิ้นฉือที่ว่านี่คือใคร" เขาอยู่บนโลกมนุษย์มาสี่ร้อยปีแล้ว หากนับเป็นเวลาโลก

ปีศาจก็ไม่ว่าที่พันปี ทุกสิ่งที่เขาเคยรู้จักเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว

"องค์ชายสามองค์ปัจจุบัน"

"องค์ชายนั้นหรือ ถ้าฉันเขาก็ไม่ใช่กษัตริย์นะสิ"

ใบหน้าสุภาพบุรุษจอมโจรระบายคำวยรอยยิ้มอีกครั้ง "นายฉลาดมาก วาร์กเกอร์ ฉันชอบนาย" เขาคลเสียงลงจนเหลือเพียงเสียงกระซิบก่อนเอ่ยเตือนอย่างเบาๆ "แต่เรื่องบางเรื่องเจ็บไว้จะเป็นผลดีกับตัวเองมากกว่า ตอนนี้สิ่งที่ฉันอยากรู้คือ นายยินดีผูกพันชะกับองค์ชายเงินฉือและจงรักภักดีต่อพระองค์หรือไม่"

วาร์กเกอร์มองสุภาพบุรุษจอมโจรอยู่พักใหญ่ ก่อนรอยยิ้มฝึกเพื่อนจะปรากฏบนใบหน้า รวากับกำลังเหยียดหยันชะตาของตนเอง "แน่นอน ยิ่งงี้ก็ดีกว่าผูกพันชะกับผู้อัญเชิญ อีกอย่างฉันก็ไม่มีทางเลือก"

"ยินดีด้วย! ขอต้อนรับนายเข้าสู่กองกำลังขององค์ชายสาม!" สุภาพบุรุษจอมโจรปรบมือ คริสต์ลที่ปักอยู่บนมือและเท้าทั้งสองของวาร์กเกอร์สลายกลายเป็นผงฝุ่นในพริบตา

วาร์กเกอร์ขยับมือและเท้าที่กลับมาเป็นอิสระอีกครั้ง คราบโลหิตยังเกาะกรังเหนือบากแผล เขาเซ็ดเลือดกับกางเกงอย่างลวกๆ บาดแผลที่ฝ่ามือสมานกลับเป็นปกติแล้ว

"โอเค ฉันภารกิจแรกสำหรับตำแหน่งใหม่ของนาย คือการจัดการศพของเจ้านายเก่าเสีย อย่าให้เหลือร่องรอยอะไรทั้งสิ้น นอกจากรอยเลือด กลืนอายุปีศาจและร่องรอยอาคมทั้งหมดต้องกำจัดให้สิ้นซาก" สุภาพบุรุษจอมโจรมองโรเบิร์ตที่นอนกองอยู่บนพื้น "ไม่มีปัญหาใช่ไหม"

วาร์กเกอร์หัวเราะแล้วแบกศพของโรเบิร์ตขึ้นเหนือบ่า "เขาให้ฉันทำเรื่องสกปรกกว่านี้มาเยอะ กำจัดศพยังถือว่าเป็นงานสะอาดหน่อย ฉันทำจนชำนาญแล้ว"

"ต้องขอบคุณโรเบิร์ตที่ช่วยฝึกฝนเพื่อนร่วมทีมของเราจนชำนาญ" สุภาพบุรุษจอมโจรหยิบหน้ากากที่แตกเป็นสองซีกจากพื้น แล้วหันตัวเดิน

ไปยังคู่ตัวเตี้ยที่วางอยู่ใกล้กัน หยิบเสื้อโคตและหมวกขึ้นสวม "เสร็จแล้ว มาเจอกันที่หอรบั้งเมสเตอร์ เจ้าหน้าที่ต้อนรับจะรอนายอยู่ที่นั่น"

"นายเป็นมนุษย์ใช้ไหม" ก่อนสุภาพบุรุษจอมโจรจะก้าวออกจาก ประตู จู่ๆ วาร์กเกอร์ก็โผล่ออกมา "ทำไมต้องช่วยปีศาจด้วย"

"ฉันมีสิ่งที่คุณอยากทำ ตอนนี้เป้าหมายของคุณกับองค์ชายสามตรงกัน ร่วมมือกันได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย"

"ตอนนี้ร่วมมือกันแล้วได้ประโยชน์...แปลว่าวันหนึ่งต้องแยกกันไปคนละทางสินะ" วาร์กเกอร์มองจอมโจร "ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เราคงต้องเจอกันบนสนามรบใช้ไหม"

สุภาพบุรุษจอมโจรมองวาร์กเกอร์แล้วยิ้มบาง "นายนี่ฉลาดจริงๆ" เขาหันไปอีกทาง "ทางที่ดีพูดให้น้อยหน่อย ไม่อย่างนั้นจะไม่ได้อยู่ดูว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร"

สุภาพบุรุษจอมโจรผลักเปิดประตู ก้าวออกจากห้องที่ควากลึงไป ด้วยกลิ่นเลือด

มันราตรีสีเข้มขึ้นทุกขณะ ลมหนาวยิ่งเย็นเยือกถึงกระดูกคำ
ลมหายใจเข้าออกกลายเป็นหมอกขาวลอยสู่อากาศเพียงเสี้ยววินาทีก็จางหายไป เขาระชับผ้าพันคอให้แน่นขึ้นแล้วซุกหน้าลงไป พยายามหลบลมหนาว

เขามุ่งหน้าไปยังใจกลางเมือง ถนนเรียบกว้างไร้ผู้คน แต่เสียงพูดคุยครึกครื้นยังแว่วมาจากร้านเหล้า แสงสว่างจากไฟถนนและแสงไฟจากหน้าต่างคิสเพลย์ร้านค้าทำให้ถนนสายนี้ดูไม่เปลี่ยวเหงาเท่าใดนัก

เขาเดินผ่านร้านรวงที่วางขายของสวยงามมากมาย ทั้งร้านเครื่องประดับ ร้านเสื้อผ้า ร้านเบเกอรี่ แม้ร้านจะปิดแล้ว แต่สินค้าในหน้าต่างคิสเพลย์ยังสวยงามน่ามองไม่เปลี่ยน

ทันใดนั้น สายตาเขาก็ไปสะดุดที่ร้านค้าร้านหนึ่ง

ร้านขายของเก่า ของที่โชว์อยู่หน้าร้านหลากหลายละลานตา ไม่ว่าจะเป็นของใช้อันหรูหราจากตระกูลผู้ดีเก่า อัญมณีเครื่องประดับ กล่องซิการ์ กล้องยาสูบ ปากกาหมึกซึม และอื่นๆ อีกมากมาย แต่สิ่งที่สะดุดตาเขา คือกล่องดนตรีเคลือบสีมุกที่แต่งขอบทองอย่างประณีต แบบเดียวกันมีสองใบ ใบหนึ่งสีฟ้าคราม อีกใบสีม่วง

เขาพินิจดูอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนคว้ามือถือมากดปุ่มโทร. ค่วน
ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น ปลายสายก็รับ

เสียงพูดอย่างตื่นเต้นแว่วมาจากปลายสาย "งานเรียบร้อยหรือยัง ราบรื่นดีไหม แล้ววันนี้จะกลับมาบ้านไหมอะ"

คำพูดรวบเป็นชุดจากปลายสายทำให้เขาเฉลยอ้อมออกมา "เรียบร้อยแล้ว ราบรื่นทุกอย่าง อีกสองชั่วโมงจะไปถึง เธอชอบสีฟ้าหรือสีม่วง"

"เอ๋?" แม้คำถามไร้ที่มาที่ไปแบบนี้จะทำให้เขาประหลาดใจ แต่สองวินาทีหลังจากนั้น เขาก็ตอบว่า "สีฟ้า ทำไมเธออะ"

ชายชุดดำแอบยิ้มที่มุมปาก "ไม่มีอะไร เคียวมะรินนี่ก็รู้"

"อ๊ะ!" เสียงอุทานอย่างประหลาดใจดังจากปลายสาย

"มีอะไรเธอ"

"หิมะตกแล้ว"

เขาเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเกล็ดขาวใสราวกับเพชรของหิมะโปรยปรายลงมา

หนึ่งเกล็ด สองเกล็ด เพียงเสี้ยววินาที ละอองหิมะขาวววลก็ปลิวว่อนทั่วท้องฟ้าราวกับขนนก

"อย่าลืมปิดหน้าต่าง" เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายชอบหิมะมาก ทุกครั้งที่หิมะตกจะตื่นเต้นเป็นพิเศษ บางครั้งถึงกับเปิดหน้าต่างปล่อยให้หิมะปลิวเข้ามาในบ้าน หิมะพอละลายแล้วก็ซึมเข้าพุกปูเตียงและเครื่องใช้ไฟฟ้าเสียหายไปไม่น้อยทีเดียว

"รู้แล้วอะ ครั้งนั้นเป็นอุบัติเหตุนะ..."

เขายิ้มบาง พอวางโทรศัพท์แล้วก็จิบเบอร์และเวลาทำการของ
ร้านค้าไว้ ก่อนหันตัวเดินกลับไปทางเดิม
เกล็ดหิมะโปรยปรายสู่พื้น

เฟิงผิงหลั่นยืนมือออกไปนอกหน้าต่าง มองผลึกบางใสสีขาวร่วง

ลงใส่ฝ่ามืออย่างนุ่มนวล

ทั้งที่อยู่ในเขตร้อน แต่กลับมีหิมะตกบนที่ราบ

หิมะที่เห็นอยู่นี้เป็นหนึ่งในการแสดงของนักเรียนจากโรงเรียน
คิมทริอูสในเวลาคิวอสตอก

เมื่อประตูเชื่อมมิติที่เป็นทางเชื่อมระหว่างโรงเรียนเริ่มทำงาน หิมะ
ก็เริ่มปลิวว่อนทั่วห้องฟ้า หลังจากเกล็ดหิมะเริ่มระบอบอย่างคงาม ปราสาท
น้ำแข็งก็ปรากฏขึ้นตั้งตระหง่านตรงหน้า หิมะจะตกต่อเนื่องอีกสามวัน
จนกว่างานโรงเรียนจะสิ้นสุด ให้นักเรียนโรงเรียนเซฟาเนียทุกคนได้ฉลอง
คริสต์มาสท่ามกลางหิมะขาวที่โปรยปราย

อากาศของปีศาจนี่เจ๋งไปเลย...

เกล็ดหิมะบนฝ่ามือละลายแล้ว แต่เกล็ดต่อมาก็ลอยละล่องตาม
ลมลงมาอีก สัมผัสเย็นเยียบแผ่ซ่านทั่วฝ่ามือ

เย็นจังเลย เฟิงผิงหลั่นเหม่อ เผลอหัวเราะคิกคักออกมาโดยไม่รู้ตัว

หิมะที่เย็นเยียบน่าจะช่วยดับความร้อนในกระเพาะเขาได้บ้างนะ

ฝ่ามือที่หยาบอยู่เผลอยื่นคว่ำกลางอากาศโดยอัตโนมัติ เหมือน
อยากเก็บเกล็ดหิมะให้ได้มากกว่าเดิม

หิมะสวยจังเลย ฮ่าๆ ถ้าร้องเพลงตอนนี้ จะมีปราสาทผุดขึ้นมา
ไหมนะ ปราสาทน้ำแข็งที่เป็นของเขาคนเดียว เยี่ยมเลย!

เอ๊ะ! แต่ถ้าปราสาทหลังสร้างจากน้ำแข็ง เวลาเข้าห้องน้ำกันจะ
ไม่ถูกคุชติดกับฝารองนั่งที่เป็นน้ำแข็งหรือ ถ้าเป็นแบบนั้นตอนลุกต้อง
เจ็บแน่เลย...จะว่าไป ฝารองนั่งกับฝาชินีมีคำว่าผาเหมือนกันเลยนะ ไม่น่า

ว่าผ่าซี่สมัยก่อนไม่ได้ใช้ครอบอาหาร แต่เอาไว้รองกันเป็นส้วมรุ่นระบายอากาศ...

"เฮ้ย! นายทำอะไรนะ!" วูๆ ก็ได้ยินเสียงตะคอกแว่วมาจากในห้อง คิงสติเฟิงผิงหันกลับสู่โลกความเป็นจริง "ยื่นมือออกไปทำอะไร! แอบเทอาหารทิ้งเหรอ!"

"เห็นๆ อยู่ว่าไม่ได้เท ข้างล่างไม่มีใครร้องโหยหวนสักหน่อย... ออก!" ไปถึงเอ่ยสวนเสียงเย็น แต่พูดไม่ทันจบประโยคก็ต้องรีบปิดปาก เพราะความคลื่นไส้อีกระลอกพุ่งเข้าโจมตี

เฟิงผิงหันหันกลับไปมองภายในห้องอย่างเนิบช้า

เขาในเวลานี้นั่งอยู่ในห้องเรียนงาเม็ค 1A สี่ชั่วโมงก่อน ผนังทั้งสี่ด้านของห้องตกแต่งด้วยฉากที่ทำจากไม้อัดแผ่นบาง ภาพวาดอันงดงาม ประดับบนแผ่นไม้เป็นฝีมืออยู่ พื้นปูพรมสีครามเข้มเหมือนท้องทะเล โต๊ะเรียนและเก้าอี้เปลี่ยนเป็นโต๊ะอาหารและเก้าอี้ไม้สไตล์เมดิเตอร์เรเนียน

แต่เวลานี้ การตกแต่งสไตล์ยุโรปอันหรูหราถูกแทนที่ด้วยโทนสีมืด ทะมึนทั้งกำแพง และน้ำตาล ภาพวาดที่รายล้อมอยู่ให้บรรยากาศเหมือนนรกอันร้อนรุ่มของซาดาน

นี่คือบุทของพวกเขา ฮิมหลักที่คิดไว้คืออาหารมื้อสายแบบเบาๆ ซึ่งกำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้

แต่อาหารที่วางอยู่ตรงหน้าในเวลานี้ ไม่ใช่พานินีชีฟู้ดใส่ปลา แคลมอนกับผักสีเขียวแสนน่ารับประทาน แต่เป็นน้ำซุ้มน้ำหนืดสีน้ำตาลเข้มจากหม้อใบโตที่ตั้งอยู่เหนือเตาไฟฟ้า บนผิวน้ำซุ้มีชิ้นส่วนอาหารที่ไม่รู้ว่าคืออะไรลอยคุบปองเคี้ยวก็ผลุบขึ้นมา เคี้ยวก็จมลงไป

จะบอกว่าเป็นสีน้ำตาลคงไม่ถูกนัก เพราะสิ่งที่อยู่ในหม้อเปลี่ยนสีตลอดเวลา และทุกครั้งที่เปลี่ยนสีก็ยิ่งชวนชวนลุกขึ้นทุกขณะ

"ตานายแล้ว รีบกินเข้าไป!" เจาจีเสียงแรง

เฟิงผิงหลันเงยหน้ามองคนพูดสองข้างโตะตัวยาว เวลานี้มีคนนั่งอยู่หกคน ด้านหนึ่งคือเขา ไหว่ถัง และอิกอร์ อีกด้านหนึ่งคือเจอร์ราด คาโนะ ชิฮารุ และเฉาจีเสียน ที่นั่งแต่ละฝั่งมีสามคน แต่ละคู่หันหน้าประจันกัน

พื้นที่รอบโตะตัวยาวมีคนห้อมล้อมอยู่จำนวนมาก ทุกคนจับตามองสถานการณ์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แฉมคนส่วนใหญ่ยังสวมผ้าปิดปากและจมูกอย่างมิดชิด ด้านนอกสุดคือโซนพักผ่อน คนที่รู้สึกไม่สบายทยอยกันออกไปนั่งพักด้านนอก ก่อนหน้านี้ไม่นานมีคนจำนวนไม่น้อยนอนหมดสติอยู่ที่นั่น ใครที่อาการหนักหน่อยก็ส่งตัวไปศูนย์พยาบาล

ข้างโตะตัวยาว คงย่าสวมชุดสูทดำและเสื้อเชิ้ตเหมือนกับหัวหน้าพ่อบ้าน เขายืนประจำการอยู่ด้านข้าง สีหน้าเหมือนรู้สึกผิดเล็กน้อย แต่ก็ฉวยแววกระตือรือร้นและอยากรู้ อยากลอง

"อ้อ! โอเค" เฟิงผิงหลันก้มหน้ามองชามตรงหน้า ภายในภาชนะเหลือซุปข้นสีน้ำตาลอีกครึ่งชาม ขอบด้านในของชามขนาดใหญ่มีโลโก้โรงอาหารนักเรียนประทับอยู่ นี่เป็นชามที่ยืมมาจากร้านราเม็งในโรงอาหารใหญ่ของโรงเรียน

เฮ้อ! รู้สิ ยืมถ้วยจึกโฉมจากร้านเกี๊ยวมาดีกว่า...

เขาหยิบช้อนควานไปในชาม กลืนฉุนแสบจมูกของสิ่งที่ไม่อาจบรรยายด้วยคำพูดพุ่งเข้าจู่โจม

อา ค่อยยังชั่ว! ไม่เหลือเครื่องแล้ว! เหลือแต่น้ำซุปแล้ว!

ความสุขแสนเล็กน้อยนี้ ทำให้ใบหน้าเฟิงผิงหลันระบายด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข

จากนั้นเขาสูดหายใจลึก ยกชามขึ้นมา กลืนใจกลืนซุบที่เหลือในชามลงท้องไปรวบเดียว

เขารู้สึกราวกับเห็นดอกไม้ไฟรูปต่างๆ ระเบิดพุ่งปั้งอยู่ตรงหน้า แต่ดอกไม้ไฟเหล่านั้นเป็นสีน้ำตาลดิน เหมือนปุ๋ยคอกที่ถูกล้อรถความเร็วสูง

บ้านกระเซ็น คนครึ่งค้างคาวอึ้งอยู่ในหู แต่เพลงที่บรรเลงไม่ใช่ดนตรีคลาสสิกจากวงออร์เคสตราเบอร์ลินเนอร์ฟีวฮาร์โมนิก กลับเป็นเพลงธรณีกันแสงจากวงปีฟ้าพหุ

เหล่านักเรียนที่รายล้อมอยู่ส่งเสียงอุทานด้วยความประหลาดใจ สายตาทุกคู่มองมายังผู้กล้าด้วยแวตาคับถึ

เฟิงผิงหลั่นกลิ่นน้ำซุ่ยหยาบคุดทำยลงคอ มือที่ถือขามค้ำนั่งกลางอากาศ รวบรวมวินาทีจึงดึงสติกลับมาได้ จากนั้นก็กระแทกขามลงกับโต๊ะอย่างเฉียบขาด

"คาคาย...แค็ก...ตานายแล้ว!" คอนแรกเขาตั้งใจจะเอ่ยทำคู่ต่อสู้แบบเท่ๆ แต่ซุ่ยขึ้นคักเมื่อครู่ระคายค่ออย่างรุนแรง ทำให้จุกจนพูดไม่เป็นคำ

ชิซารุกับเจอร์ราคหน้าเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำในพริบตา คาจ้องขามที่วางอยู่ตรงหน้าตัวเอง ก่อนหยิบซ้อนขึ้นมามีความยากลำบาก

"สู้ๆ นะ! เพื่อนร่วมทีมของฉัน! ฉันจะส่งกำลังใจไปให้—อ้อ!"

เฉาจีเสียนที่นั่งอยู่คั่นข้างพยายามตะโกนให้กำลังใจ แต่พูดไม่ทันจบประโยค น้ำย่อยที่ไหลย้อนขึ้นมาจากกระเพาะอย่างกะทันหันก็พุ่งพรวดสู่ลำคอจนเขาสำลักคือกแค็ก เขาหันกลับมา คงคาแดงก่ำทั้งคู่ถลึงจ้องเฟิงผิงหลั่นอย่างโกรธแค้น "บัญญัติฉันไม่ลืมแน่ ผากไว้ก่อนเถอะ..."

ให้ถึงคบโต๊ะอย่างกราดเกรี้ยว แต่เมื่อฝ่ามืออันอ่อนแรงกระทบลงโต๊ะ ก็เหลือเพียงเสียงตึก! เบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน

"ถ้าไม่ใช่เพราะนายเล่นสกปรกก่อนก็ไม่กลายเป็นแบบนี้หรอก! นายทำตัวเองแท้ๆ—อูหะวะ!"

เฟิงผิงหลั่นยื่นทิชชูให้ให้ถึง สายตาเลื่อนกลับไปทำหน้าที่ต่าง มองหิมะที่โปรยปรายลงมา

หิมะสวยจังเลย...

คอนแรกเขาคิดว่าหลังการทดสอบสิ้นสุดก็ไม่มีอะไรต้องกังวล และ

ได้สนุกกับงานเฉลิมฉลองอย่างเต็มที่
ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

สิบชั่วโมงก่อน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หลังการทดสอบสิ้นสุด ประชุมเชื่อมมิติก็เปิดทางเชื่อมระหว่างโรงเรียนผู้ัญญเชิญทั้งห้าแห่ง ทีมจับคู่ของโรงเรียนอีกสี่แห่งอาศัยเส้นทางนี้ข้ามมาตั้งบูทเหนือลานโรงเรียนเซฟาเนียที่ใช้อาคารขยายจนกว้างขวาง

แม้เซฟาเนียจะเป็นหน่วยงานหลักในการจัดงานเลี้ยง โรงเรียนอีกสี่แห่งก็ไม่ยอมน้อยหน้า ทันทีที่เดินทางมาถึง โรงเรียนคิมิทรียุสจากดินแดนแห่งหิมะก็เสกหิมะปกคลุมทั่วลานกว้าง เกล็ดหิมะสีขาวปลิวว่อนในอากาศ จากนั้นใช้น้ำแข็งและเหล็กกล้าสร้างหอคอยยอดแหลมสูงหกชั้นอันสง่างามภายในเวลาอันรวดเร็ว น้ำแข็งที่โอบล้อมรอบเหล็กกล้าส่องประกายวาววับเป็นสีรุ้งอย่างงดงาม

โรงเรียนนารุมิเอนจากญี่ปุ่นเสกป่าไผ่อันกว้างขวางขึ้นเต็มพื้นที่กลางป่ามีเรือนไม้ทรงยาวสไตล์ญี่ปุ่น ด้านข้างเรือนคือสะพานขนาดเล็กที่มีแม่น้ำไหลลอดข้างใต้ ข้างแม่น้ำคือทุ่งดอกไอริสบานสะพรั่ง งดงามและเจียบสงบอย่างยิ่ง ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในยุคเอโดะอันสงบสุข

ทีมของบูทโรงเรียนซีคาร์จากแคลิฟอร์เนียคือบาร์เหล่าสโตร์ตะวันตกในยุคบุกเบิกของอเมริกา ด้านในมีการแสดงร้องเพลงและเต้นรำ มีการแข่งขันยิงปืนและขี่ม้า พร้อมบุฟเฟต์แฮมเปนูคัมได้ไม่อัน ดึงดูดนักเรียนจำนวนไม่น้อยให้แวะไปเยี่ยมชม

ส่วนโรงเรียนอิลีจากเกาะกวมสร้างกระท่อมมุงหลังคาใบปาล์มสไตล์ทะเลแปซิฟิกใต้ เมื่อมองจากภายนอกอาจไม่หรูหราเท่าสองโรงเรียนแรก แต่นักเรียนหญิงจากทุกโรงเรียนสนใจบูทของอิลีมาก ยังไม่ทันเริ่มงานก็มีคนจำนวนมากเข้าไปถามข้อมูล และขอใบโฆษณา

"โรงเรียนอีลีขายอะไรเธอ" มือทั้งสองของเฟิงผิงหลันเกาะเหนือขอบหน้าต่าง สายตาทอดมองไปยังบูทที่ตั้งอยู่ไกลออกไป ด้านนอกบูทโรงเรียนอีลี มีนักเรียนสองสามคนกำลังยืนสนุกละเล่นบางให้นักเรียนที่เดินผ่านไปมา ดูจากหน้าปากและความหนาแล้ว น่าจะเป็นนิตยสาร "ขายหนังสือเธอ ไม่น่าเชื่อว่าทุกคนจะหิวกระหายความรู้ยิ่งกว่าอาหารอีก!"

"นั่นไม่ใช่หนังสือ แต่เป็นแค็ตตาล็อกสินค้า" ซูลี่หว่านตอบ "ไม่ว่าจะเป็นแบรนด์อะไร ของกิน เสื้อผ้า ของใช้ เครื่องสำอาง คอลเล็กชันนอกฤดูฤดูกาล ในฤดูกาล มีครบทุกอย่างและครบทุกแบรนด์ ราคาถูกกว่าเคาน์เตอร์อย่างน้อยสี่สิบเปอร์เซ็นต์"

"อ้อเธอ" เฟิงผิงหลันหันกลับมา ขณะกำลังจะถามซูลี่หว่านว่ารู้ได้อย่างไร ก็เลื้อยไปเห็นสมุดแบบเดียวกันวางอยู่บนคอกของอีกฝ่ายที่นั่งอยู่ข้างเขาเสียก่อน

ซูลี่หว่านกระแอมเบาๆ อย่างประหม่าก่อนพูดขึ้นว่า "พอดิมีสร้อยคอแบรนด์หนึ่งที่ฉันชอบมาก..." เธอก้มหน้า มองสมุดที่มีโพสการ์ดปะอยู่เต็มไปหมดฉบับหนึ่ง "เอ้! มีรองเท้าประดับเพชรของ ROGER VIVIER กระเป๋าเบอร์กิ้นของ HERMES แล้วก็นาฬิกาของ BVLGARI ด้วยละ..."

"มีนาฬิกาข้อมือด้วยเธอ ขอฉันดูหน่อยสิ" เฟิงผิงหลันพูดขึ้นอย่างสนใจ "ช่วงนี้นาฬิกาฉันเดินไม่ค่อยตรงเลย กำลังอยากซื้อเรือนใหม่พอดิ"

ซูลี่หว่านยื่นแค็ตตาล็อกในมือให้เฟิงผิงหลัน แล้วพูดอย่างกระตือรือร้นว่า "แบรนด์ของผู้ชายอยู่ครึ่งหลัง ถึงจะไม่ใช้สินค้าหลักของร้าน แต่แบรนด์ที่อื่นๆ ทั้งหลายก็มีครบเลยละ!"

เฟิงผิงหลันพลิกไปเร็วๆ แล้วก็เลื้อยไปเห็นนาฬิกาสโตร์ทหารที่เท่มากเรือนหนึ่ง "อันนี้เท่จังเลย!" พอสายตาเลื่อนลงมาเห็นราคาที่เขาอยู่ก็ถึงกับสะดุ้ง "หุ้ย! นาฬิกาเรือนนี้ราคาตั้งสองหมื่นห้าเลยเธอ! เกือบเท่าทุนการศึกษาของฉันเลยนะ!"

"คือว่า" ซูลี่หว่านเอ่ยขึ้นมาเบาๆ "หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐนะ..."

"อ้อเหรอ" เฟิงผิงหลันกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะพยักหน้า "จริง ค่าย ตระกูลผู้อัญเชิญรวกกันทั้งนั้นเลยนี่ ฉันทเกือบลืมไป"

ซูลี่หว่านมองเฟิงผิงหลัน ก่อนพุดอย่างล่งเลเล็กน้อย "เธอก็เป็นผู้ อัญเชิญเหมือนกันไม่ใช่เหรอ" ถึงเธอจะรู้ว่าเฟิงผิงหลันไม่รู้อำคมแม้แต่ ปลายก้อย แต่เธอเคว่าเฟิงผิงหลันอาจเป็นผู้สืบทอดหนึ่งเดียวของตระกูล ผู้อัญเชิญสักตระกูล ค่อยให้ใช้อำคมไม่ได้ก็ต้องสืบทอดงานของครอบครัว และผูกพันอสังัญญา กับปีศาจทั้งหกคน เพื่อให้สายเลือดและทรัพย์สินสมบัติ ของตระกูลสืบทอดต่อไปยังรุ่นลูกหลาน

"ครอบครัวฉัน...ค่อนข้างสมณะนะ ฮ่าๆๆๆ" เฟิงผิงหลันหัวเราะ แห้งๆ พยายามกลบเกลื่อน แล้วยื่นแค็ตตาล็อกคืนให้ซูลี่หว่าน

ตอนนั้นเอง นาฬิกาจับเวลาก็ส่งเสียงร้อง บอกให้รู้ว่าถึงเวลา เปลี่ยนกะแล้ว

คนที่กำลังจัดแจงการตกแต่งภายในห้องวางงานในมือ เพื่อนอีก กลุ่มเข้ามารับช่วงต่อ

ตกแต่งไปราวเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ฝ้าเพดานและผนังทั้งสี่ด้าน ตกแต่งด้วยไม้กระดานแผ่นบางที่วาดเป็นบรรยายกาศสโตร์ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน พื้นที่ราวหนึ่งในสี่แบ่งเป็นห้องครัวด้านในและห้องเก็บ ของ หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ที่เคิมคิดไว้บนเพดานเวลานี้ใช้ไม้กระดาน บังไว้ แล้วเปลี่ยนเป็นโคมระย้าแบบเรียบง่ายแทน

นักเรียนส่วนหนึ่งเริ่มทำความสะอาดพื้นที่เพื่อเตรียมปูพรม พื้นที่ห้องเรียนกว้างขวางกว่ายามปกติ กำแพงที่กั้นระหว่างห้องมี ประตูเพิ่มขึ้นมาอีกบานหนึ่ง เชื่อมต่อกับเค็นท์ที่ลานด้านนอก เพื่อให้ ลูกค้าที่มาเยี่ยมเยือนไม่ต้องเดินเข้าอาคารเรียน เดินทะลุเค็นท์ที่ลาน กลางโรงเรียนเข้ามาภายในบูทของแต่ละห้องได้เลย

"โตะกับเก้าอี้ที่สั่งไว้ส่งมาแล้ว ไครว่างไปยกบ้าง ขออย่างน้อยสี่ คน!" หลิวอี้เฉินใช้หัวไหล่หนีบมือถือไว้ข้างหู พลังกะโณนถามคนในห้อง

ด้วยเสียงอันดัง

"ฉันทไป!" เฟิงผิงหันขวบมือสูง หมกอยู่ในห้องตั้งแต่เช้าแล้ว เขา
อยากออกไปเดินข้างนอกบ้าง

"ฉันทไปด้วย!" ฉงหลงขวบมือ

"อย่าให้ฉันทรู้อีกนะว่ามีมหายไปจากบูทของใคร ทางที่ดีช่วยระวัง
ตัวหน่อย" หลิวอี้ฉินเตือน

"ก็พวกเขาจะมาไว้ที่ระเบียบทางเดินเองนี่ แดงไม่มีปายไม่มีชื่อ
เจ้าของ ฉันทจะรู้ได้ยังงัว่าห้ามคิม เรื่องนี้โทษฉันทไม่ได้นะ"

"ในสัวมก็มีชื่อกองเบ้อเรอ ไม่มีปายไม่มีชื่อเจ้าของเหมือนกัน ทำไม
นายไม่ไปกินล่ะ!" หลิวอี้ฉินส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ ก่อน
หันไปทางย่าแล้วพูดว่า "คงย่า นายก็ไปด้วย"

"แต่ฉันทต้องทำความสะอาดพื้นนะ" คงย่าถือถังน้ำไว้ในมือหนึ่ง
ส่วนมืออีกข้างถือน้ำยาซักคราบสกปรกสูตรแรงพิเศษ

"ถ้าเทียบกันแล้ว ฉันทนึกทำความสะอาดมากกว่ายงของนะ" เขา
มองคราบสีบนพื้น ในสมองมีแต่ภาพน้ำยาล้างพื้นกำลังกัดเซาะคราบ
สกปรก ตามด้วยภาพผ้าชีริ้วที่เช็ดพื้นจนสะอาดเอี่ยม

"ฉันทรู้ แต่ลูกค้ามากินข้าว ไม่ได้มาผ้าใส่คิง ไม่ต้องทำความสะอาด
บูทจนปลอดเชื้อเป็นห้องผ้าตัด แบบนั้นเสียเวลาเกินไป"

หากทำความสะอาดตามวิธีของคงย่า ค่อให้ร้านเปิดแล้ว เขาคง
ยังลงแวกซ์ที่ใบพัดพัดลมไม่เสร็จ

"อ้อ! โอเค" คงย่าถอนใจอย่างผิดหวังเล็กน้อย

เขาถอดถุงมือ วางถังน้ำและผ้าชีริ้วในมือลง ก่อนเดินเข้าไปหา
เฟิงผิงหลันและฉงหลง เพื่อนคนอื่นที่อยู่ในเหตุการณ์พากันถอนใจอย่าง
โล่งอก

"ยังเหลืออีกคน——"

"ไม่" ไปเหลียวคานก้านอมยิ้มในปาก แล้วเดินเข้าไปหาคนทั้งสาม

"ครบแล้ว"

ทุกคนเดินออกจากอาคารเรียน คัดผ่านลานกว้าง

ฝั่งตะวันออกของลานเป็นบุทของโรงเรียนเซฟาเนีย ภายในเห็นผ้าใบสีแดงขาวแต่ละหลังคือโลกอีกใบที่แสนอัศจรรย์ บางหลังเป็นคำหนักจินอันโอโง่ง ภายในมีโซนรับรองแขกถึงสามชั้น บางหลังตกแต่งเป็นสะพานแก้วลอยฟ้า ไม่ว่ามองจากมุมไหนก็ระยิบระยับจับตาอย่างไร้ที่ติ

บุทของนักเรียนปีสามอลังการกว่าใครเพื่อน มีอยู่บุทหนึ่งสร้างเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ เหนือผิวน้ำมีเรือพายลอยละล่องอย่างเรื่อยเฉื่อยเรือแต่ละลำมีที่นั่งสำหรับแขกหนึ่งกลุ่ม เหนือทะเลสาบคือสะพานโค้งสถาปัตยกรรมจีนโบราณ ดอกบัวหลากสีบานสะพรั่งเต็มผืนน้ำ

บางบุทไม่นั้นขายอาหาร แต่เป็นบุทเล่นเกม บุทเหล่านี้จะปิดม่านมิดชิด ลึกกลับมาก ไม่เปิดโอกาสให้คนนอกล่วงรู้ว่ายภายในบุทมีอะไรจนกว่าจะถึงเวลาเปิดงาน

เฟิงผิงหันมองการตกแต่งบุทแต่ละแห่งอย่างตะลึงพรึงเพริด ก่อนถอนใจอย่างชื่นชมแล้วพูดว่า "ทำได้ยังไงเนี่ย..."

"ก็แค่อาศัยสร้างภาพลวงตาและขยายพื้นที่แบบซับซ้อนหน่อยเท่านั้นละ" ฉงหลงส่งเสียงหิในลำคออย่างไม่มีหระ

"เก่งจังเลย..."

แม้ว่าฝีมือด้านศิลปะของฉงหลงจะไม่ใช่สองรองใคร แต่เมื่อเทียบกับภาพลวงตาอันงดงามละลานตาเหล่านี้ ก็ดูเรียบไปนิดนัก

"อาคมระดับนี้ต้องให้คนจำนวนมากส่งพลังให้อาคมทำงานอย่างต่อเนื่อง พวกเราต้องจัดทั้งบุทและการแสดง เรื่องกำลังคนและจำนวนคนของเราเสียเปรียบอยู่แล้ว" ตงย่ามองออกว่าเฟิงผิงหันคิดอะไรอยู่และปอบอย่างอ่อนโยน "ไม่ต้องคิดมากหรอก"

"อ้อ! ผมรู้ละ!" เฟิงผิงหันยิ้มกว้าง "เราเน้นขายรสชาติอาหารเป็นหลักนี่ละ" มีสุคยอคเซฟทั้งสองคือให้ดังกับหัวหน้าห้อง ขอให้การ

ตกแต่งจี๊ดจี๊ดไปหน่อย แต่ลูกค้าต้องถูกใจอาหารของเราแน่!

ทั้งสี่เดินทะลุค่ายอาคมออกสู่โลกภายนอก มาถึงหอพักของโรงเรียนภาคกลางวัน อากาศเย็นเยียบและไอชื้นลอดผ่านชายแขนเสื้อที่สวมอยู่

แม้ว่าเขตโรงเรียนงามมีคจะมีหิมะตก แต่มีการใช้เวทมนตร์ควบคุมอุณหภูมิอย่างดี แม้บรรยากาศเหมือนฤดูหนาวที่อุณหภูมิต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง แต่อุณหภูมิจริงเย็นสบายเหมือนปลายฤดูหนาวต้นฤดูใบไม้ผลิ พอก้าวออกจากโรงเรียนงามมีค อุณหภูมิของโลกความเป็นจริงจึงเย็นกว่าหลายเท่า

เฟิงผิงหลั่นจามหลายครั้ง เวลานี้เขาสวมเสื้อเชิ้ตธรรมดาตัวเดียว เนื้อผ้าบางเบาไม่ช่วยกันลมหนาว เขาไม่อาจควบคุมตัวเองไม่ให้สั่น แต่ก็ไม่พुकอะไร ยังเดินต่อไปเรื่อยๆ

คงย่ำซึ่งเดินอยู่ด้านหลังเฟิงผิงหลั่นกำลังจะถอดเสื้อไหมพรมของตัวเองให้อีกฝ่าย แต่ใครบางคนวิ่งไวยิ่งกว่าเขา

ไปเหลียวถอดเสื้อโคตของตัวเอง แล้วโยนไปคลุมหัวเฟิงผิงหลั่น

"ทำไมเหรอกครับ" เฟิงผิงหลั่นหันไปมองอย่างงุนงง

"เอาไปซะ" ไปเหลียวพุกพกลางยิ้ม "ใส่ซะ ดูท่านายจะหนาว"

"ขอบคุณครับ!"

เฟิงผิงหลั่นหยิบเสื้อโคตจากศีรษะแล้วนำมาสวม เสื้อโคตของไปเหลียวตัวค่อนข้างใหญ่ แขนเสื้อยาวกว่าแขนเขาพอสมควร เขาขมู่มือทั้งสองแล้วยกชายแขนเสื้อมาอังไว้ที่หน้าของตัวเอง ก่อนสูดหายใจลึกเต็มปอด

"ว้าว! นี่แหละกลิ่นของไปเหลียว! เหมือนมีธอร์โมนแอนโดรเจนเข้มข้นสุดๆ เลย! ไปเหลียวอ่อนโยนจัง! มิน่าล่ะสาวๆ ถึงล้อมหน้าล้อมหลัง! แก่ถอดเสื้อโคตให้ผมก็รู้สึกเหมือนจะท้องแล้ว——"

"พุกเหลวไหลอะไรของนาย" ณงหลงที่เดินอยู่ข้างหน้าเอ่ยอย่าง

หงุดหงิด "ฉันจะแวะไปที่สหกรณ์ซื้อของด้วย นายช่วยเดินให้มันเร็วหน่อย!"

"ครับๆๆๆ" เฟิงผิงหันรีบเดินให้ทันฉงหลง หลังจากนั้นไม่นาน แผ่นหลังของทั้งสองก็กลับหายไปท่ามกลางอาคาร

"ฉันอ่อนโยนไหม คงย่า" ไปเหลียวยังเดินเรื่อยเฉื่อยอย่างไม่มีรีบร้อนเหมือนเคิม พลังหันไปยิ้มให้คงย่าที่เดินอยู่ข้างๆ "ตอนนี้ฉันเหมือนนายแล้วนะ หึๆ"

"เบื้องหลังความอ่อนโยนของนายมีเป้าหมายแอบแฝง"

"นายก็เหมือนกันไม่ใช่หรือไง"

คงย่าชะงักฝีเท้าแล้วหันไปมองอีกฝ่าย มือทั้งสองวางแนบอยู่ข้างตัว

ไปเหลียวยืนอยู่บนขั้นบันไดที่สูงกว่า มือทั้งสองยื่นลงมาโอบรอบไหล่ของคงย่าที่อยู่ด้านล่าง แล้วยื่นหน้าเข้าไปจนชิดใบหูของอีกฝ่าย พลังกระซิบว่า "ฉันช่วยทำสิ่งที่นายตั้งใจจะทำ"

"แล้วไง"

"ฉันหนาวนะเนี่ย" ไปเหลียวยิ้ม สองมือเลื่อนลงมาสอดไปใต้เสื้อไหมพรมของคงย่า

คงย่ายืนนิ่งครู่หนึ่ง ก่อนตอบอย่างเย็นชาว่า "ถ้ากลัวหนาวน่าจะไปหาหมอหรืสินะ"

ไปเหลียวพุดในลำคอเบาๆ อย่างรำคาญใจเล็กน้อย "นายนี่ชอบทำลายบรรยากาศนะ"

"มอริสเป็นปีศาจธาตุไฟ ฉันแค่ให้คำแนะนำไปตามเหตุผล" มุมปากของใบหน้าอันอ่อนโยนยกขึ้นเป็นรอยยิ้มจาง

"เจ้านั้นเหมือนแก๊สมีเทน ร้อนก็จริงแต่มีกลิ่นเหม็น" ไปเหลียวเอ่ยอย่างเหยียดหยัน "กลิ่นเหม็นสาบของเศรษฐี"

"อย่าว่าเพื่อนร่วมทีมเสียๆ หายๆ กลับหลัง"

"อยู่ต่อหน้าฉันก็พูดแบบเดียวกันนั่นละ" มือที่สอคไต้เสื่อไหมพรม ขยับไม่อยู่สุข "จะภายนอกหรือภายในฉันก็คือคนเดิม เป็นตัวร้ายที่ยั่วโมโหทุกคน แต่นายละ"

ตงย่ายี้ม ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ มือที่ห้อยอยู่ข้างขาทั้งสองวาคเป็น วงกลมอย่างแผ่วเบา สายลมวูบหนึ่งพัดจากผืนดิน ชักไต้เท้าของไปเหลียว

เมื่อถูกจูโจมโดยไม่ทันตั้งตัว ไปเหลียวหลบไม่ทัน เสียการทรงตัว ล้มไปด้านหน้า

ตงยาเอียงตัวหลบ ปล่อยให้ไปเหลียวร่วงลงไป แคว้นาที่ที่อีกฝ่าย กำลังจะกระแทกพื้น มือข้างหนึ่งก็ยื่นมากล้องไว้ โอบรอบร่างของอีกฝ่าย จากด้านหลัง

"อย่าเอาแต่พูดจาคลุมเครืออย่างนี้เลย" เสียงอันอ่อนโยนของ ตงยาดังมาจากด้านหลัง "คนฟังจะปวดหัวเอาเปล่าๆ นะ"

ไปเหลียวยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ พอเขาทรงตัวขึ้นนิ่งแล้ว มือที่โอบอยู่รอบเอวเขาจึงหกดกลับไปด้านหลัง

แคว้นาที่ต่อมา มืออันอบอุ่นสองข้างก็ยื่นผ่านท้ายทอยมาที่ด้านหลัง โอบรอบลำคอเขาไว้ และเข้ามาชิดจนติดกับใบหน้าของเขา

"อุ่นหรือยัง" เสียงอันอ่อนโยนชวนฝันกระซิบอยู่ข้างหู
ริมฝีปากของไปเหลียวยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง "อุ่นแล้ว"

Chapter 2

การแลกของขวัญในวันคริสต์มาส
สิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ใช่การให้ของขวัญด้วยใจ
แต่เป็นศิลปะการแสดง เมื่อแกะห่อของขวัญ
แล้วเจอของไม่ถูกใจ จะทำท่าเซอร์ไพรส์อย่างไร
ให้เป็นธรรมชาติที่สุด ต้องใช้วิถียายุทธ์ขั้นสูง

เจ็ดชั่วโมงที่แล้ว

บุุทของห้องเงามีค 1A ตกแต่งเรียบร้อย โตะและเก้าอี้ของร้านอาหารจัดวางตามตำแหน่ง อย่างล้างจาน เตาแก๊ส และเครื่องดูดอากาศในครัวด้านหลังเตรียมไว้พร้อม ตอนนี้รอแค่วัตถุดิบสำหรับปรุงอาหารจานซามซ็อนส้อม และเครื่องครัว จากนั้นก็เปิดทำการได้เลย

เหลืออีกหกชั่วโมงก่อนเปิดงาน พนักงานส่งของแจ้งว่า ของที่ขาดจะส่งถึงในอีกสี่สิบนาที พวกเขาเหลือเวลาเพียงพอสำหรับจัดเตรียมทุกอย่าง

ห้องอื่นที่ขายอาหารและเครื่องค้มเตรียมวัสดุอุปกรณ์พร้อมตั้งแต่เมื่อวาน แต่ห้องเงามีค 1A มีทั้งงานจัดบุุทและการแสดง แคมคนวางแผนและหัวหน้าห้องยังต้องเข้าร่วมการทดสอบหลายวันต่อเนื่องกัน เมื่อคนไม่พอ จึงต้องวางแผนเรื่องเวลาอย่างรัดกุม ทำทุกอย่างไปที่ละขั้น

หลั้วอีเงินมองนาฬิกาแขวนที่ข้างผนัง ประสาทที่ตึงเครียดผ่อนคลายลงชั่วขณะ พอจะผ่อนคลายลงได้เอืออกหนึ่ง

"รอของส่งถึงค่อยเตรียมการต่อแล้วกัน" เธอประกาศเสียงดัง "ให้ทุกคนพักผ่อนเก้าอี้บนานี้"

ทุกคนร้องไชโยเสียงลั่นอย่างยินดี บางคนออกนอกห้องไปบุุทต่างๆ ที่เปิดทำการก่อนเวลา แต่คนส่วนใหญ่ยังอยู่ในห้อง บ้างก็นอนฟุบที่ขอบโตะ บ้างก็นอนแผ่อยู่บนพื้น

เฟิงผิงหล่นวิ่งตรงไปศูนย์พยาบาลทันที

เขายืนอยู่ที่หน้าประตู เคาะสองที ไม่มีเสียงตอบรับ
 ผลักเปิดประตู ในห้องว่างเปล่า ไม่เห็นใครแม้แต่ครึ่งคน
 นี่เป็นครั้งที่สี่ของวันนี้ที่เขามาศูนย์พยาบาล และเป็นครั้งที่สี่ที่
 เจอแต่ความว่างเปล่า

หลังจบการทดสอบ เขาไม่เห็นเควคซัลเลยตลอดหนึ่งวันเต็ม
 เขาอยากถามว่า เรื่องคีนันเขาฝันไปหรือเป็นความจริง แต่มา
 ก็ครั้งก็ไม่เจอเข้าตัว

ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่โรงเรียนก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของเควคซัล
 ขนาดถามคางย่ากับไปเหลียวยังไม่มีใครรู้ว่าเควคซัลอยู่ที่ไหน

เฟิงผิงหันยืนอยู่ข้างประตู มองห้องที่มีคสลัว แสงไฟจากทางเดิน
 ส่องอยู่ด้านหลังร่างของเขา ทำให้เงาเหยียดยาวไปบนพื้น

ไม่รู้เพราะอะไร เขารู้สึกอยู่ตลอดว่าเควคซัลอยู่ที่นั่น แม้ในห้องจะ
 มีเพียงความว่างเปล่า

คงคิดมากเกินไปละมัง...

ตอนแรกเขาคิดว่าทั้งสองมีสายใยบางอย่าง มีสัญญาณบางอย่าง
 ที่จูนถึงกัน เช่นว่าคนหนึ่งก้นี้เป็นแผล อีกคนจะรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจ
 อะไรแบบนั้น สุดท้ายคือเขาจินตนาการไปเองคนเดียว

เฟิงผิงหันหัวเราะเบาๆ เหมือนนึกขำความขลาดเขลาของตัวเอง
 เขามองเงาบนพื้น แล้วยกมือขึ้นสูง

เงามืดยืไปข้างหน้า พ้นจากพื้นที่ที่แสงส่องถึง ยื่นเข้าไปในห้อง
 อันมืดมิด

เขาก้าวเข้าไปอีกสองก้าว ให้เงาของเขาเข้าไปอยู่ท่ามกลางความ
 มืด

เฟิงผิงหันหลังคาทั้งสอง แล้วสูดหายใจลึก

เขาสัมผัสได้ว่าเควคซัลอยู่ข้างๆ อยู่ที่นี่เหมือนกันกับเขา

เขาก้าวเข้าไปอีก

ต่อให้เขาละเมอเพื่อพกไปเองก็ไม่ใช่ไร ถือเสียว่าเป็นการฝึกซ้อมล่วงหน้า ฝึกซ้อมว่าเขาควรทำใจอย่างไรเมื่อแควตซ์ลจากไป

เขาก้าวเข้าไปอีก

เขารู้สึกชัดเจนขึ้นอีกว่าอีกฝ่ายอยู่ที่นี้ รวากับถ้ายื่นมือออกไปจะแตะโดนตัวได้

มือยังยกสูง เขาก้าวเข้าไปอีก—

กึก!

เสียงกระทบแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน เฟิงผิงหันเบิกตากว้าง "แควตซ์ล" เฟิงผิงหันส่งเสียงไปในห้องอันมืดมิดอย่างมีความหวัง ไม่มีเสียงตอบ

เขาหันไปมองและเห็นว่าหน้าต่างไม่ได้ปิด ลมหนาวเย็นเยียบพัดเข้ามาในห้องเป็นระยະ พลิกหน้าหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

เฟิงผิงหันถอนใจอย่างผิดหวัง แต่ที่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น เหมือนไม่อยากหันหลังเดินจากไป

บานประศูปิดลง ทั้งห้องตกอยู่ในความมืด

ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอกก้าวออกไป ไกลออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียงลับหายลงชั้นล่างไป เงาในห้องเริ่มกระเพื่อมไหวเหมือนคลื่นน้ำ ร่างสูงใหญ่ปรากฏขึ้นอย่างเงียบงัน

ใบหน้าขาวเผือกและเย็นชาหันไปทางหน้าต่าง ดวงตาทั้งสองที่ลึกล้ำและเย็นเฉียบรวากับน้ำแข็งหลบลึง มองไปยังห้องอันมืดมิด มองตำแหน่งที่เฟิงผิงหล่นยืนอยู่เมื่อครู่ คิ้วขมวด

เมื่อก้าวเข้าสู่ลานกว้างที่มีเศียรของภูตต่างๆ ตั้งละลานตา ผู่ซุน เริ่มทยอยกันเข้ามา แม้ยังเหลืออีกหกชั่วโมงก่อนเปิดงานอย่างเป็นทางการ แต่หลายห้องเตรียมการเรียบร้อยแล้ว จึงเปิดทำการล่วงหน้า

คนกลุ่มใหญ่รวมตัวอยู่กลางลานกว้าง แต่ตรงกลางนั้นไม่มีภูต มี

เพียงพื้นที่ว่างทรงกลม ด้วยความสงสัย เฟิงผิงหลันจึงเดินเข้าไปดูใกล้ๆ

คนที่ยืนอยู่บนพื้นที่ว่างนั้นคือเชิร์นโนส นานๆ จะเห็นเขายอมเปลี่ยนจากชุดอยู่บ้านตัวเดิมที่ใส่ไม่เคยเปลี่ยน มาเป็นชุดสูทพิธีการ ในมือเขาถือคันท้าเล็กจิ๋ว เดินไปยังพื้นที่ว่างทรงกลมตรงกลางลาน ลูกเขาลงใช้เสียมเงินขุดเป็นหลุมขนาดเล็ก วางคันท้าลงไปปลูก หยิบบัวรดน้ำสีทองแดงประดับอัญมณีและสลักลายอาคมออกมารคน้ำ จากนั้นพึมพำท่องคาถาโบราณอย่างแผ่วเบา บัวรดน้ำขนาดเท่าฝ่ามือ แต่น้ำกลับไหลออกมาไม่ขาดสาย จนกระทั่งคาถาจบ น้ำถึงหยุดไหล

เชิร์นโนสวางบัวรดน้ำลง พิธีทั้งหมดใช้เวลาราวสี่นาทีเท่านั้น แต่เหงื่อเม็ดโตกลับผุดเต็มหน้าผาก ใบหน้าฉาวแววเหนียวล้า แต่ขณะเดียวกันก็เปล่งปลั่งด้วยความสุขใจของผู้ที่ทำงานใหญ่สำเร็จ จากนั้นเขาล้วงมือไปในกระเป๋าสีเสื้อแล้วหยิบซองบุหรี่ยออกมาด้วยความเคยชิน ขณะคาบบุหรี่ในริมฝีปากเตรียมจะจูด จึงตระหนักรว่ารอบๆ มีนักเรียนกำลังจ้องอยู่ เขาเก็บมวนบุหรี่ยี่สิบซองอย่างอายๆ แล้วทำท่าจะเดินออกจากที่นั่น

"อาจารย์เชิร์นโนส!" เฟิงผิงหลันโบกมือทักทาย เขาสงสัยเหลือเกินว่าคันท้านี้ใช้ทำอะไร

เชิร์นโนสชะงักฝีเท้า ท่าทางเหมือนจำเฟิงผิงหลันได้ "เธอ... นักเรียนของอินซู่ซวง คนที่ถูกอาคมย้อนอายุ...คนที่ไปขัดห้องน้ำเมื่อคราวก่อน..."

"ผมเฟิงผิงหลันไงครับ!" ทั้งที่เคยเจอกันตั้งหลายครั้ง กลับยังจำชื่อไม่ได้เสียอย่างนั้น!

"อ้ออืม" เชิร์นโนสตอบ คามองเฟิงผิงหลันพลางเกาหัวแกรกๆ "เธอ...โอเคสินะ"

"กลับเป็นปกติแล้วครับ! ขอบคุณอาจารย์มากนะครับที่ช่วยผมไว้!"

"อ้อ งั้นก็ดี..." เชิร์นโนสพยักหน้าพลางมองเฟิงผิงหลันอย่างเกียจคร้าน รอให้อีกฝ่ายพูดต่อ

"นั่นคืออะไรหรือครับ" เฟิงผิงหลันชี้ไปที่คั่นกล้าพลางถาม

"คั่นคริสต์มาส"

"เล็กขนาดนี้เลยหรือครับ" คั่นกล้าคั่นนั้นขนาดเท่าฝ่ามือเขาเอง

"เคียวก็โต"

"อีกสิบปีหลังจากนี้หรือครับ"

"เร็วกว่านั้นหน่อย..." เซิร์นโนมองจุดที่เพาะคั่นกล้า คินที่เรียบและร่วนซุยเหมือนกำลังเคลื่อนไหว

"อีกสิบวินาที"

เซิร์นโนสถอยหลังไปเล็กน้อย พลาตังตัวเฟิงผิงหลันออกมาด้วยแรงสั่นสะเทือนบริเวณผิวดินที่พื้นทรงกลมยิ่งรุนแรง คั่นกล้าที่อยู่ตรงกลางเริ่มยืดยาวและบิดเป็นเกลียวอย่างรวดเร็ว งอแงและสูงใหญ่ขึ้นทุกขณะ รวากับกำลังคุณลิวีตี้โอโหม้แลปส์ที่เล่นด้วยความเร็วสูง คั่นกล้าเติบโตใหญ่ภายในไม่กี่วินาที พริบตาเดียวก็กลายเป็นต้นสนใหญ่สูงเท่าอาคารแปดชั้น

"ว้าว!" เฟิงผิงหลันมองภาพตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง พลาตังเสียงร้องอย่างตื่นเต้น "เจ๋งเป้ง! สุดยอดเลย! นี่คือ—เอ! อาจารย์เปลี่ยนเสื้อแล้วหรือครับ"

ชุดสุทพินิการที่เซิร์นโนสวมอยู่ตอนแรก ไม่รู้กลายเป็นเสื้อคอกกลมกับกางเกงขาสั้นตัวเก่าและรองเท้าแตะหนีบตั้งแต่เมื่อไร

"อาจารย์เปลี่ยนชุดคอนไหนครับเนี่ย"

"ฉันไม่ได้เปลี่ยน..." เซิร์นโนสล้วงมือไปในกระเป๋าแล้วหยิบของบุหรืออกมา "ชุดที่เห็นเมื่อก็เป็นแค่อาคมภาพลวงตา โกเมอร์บอกว่าคอนทำพิธีปลูกต้นไม้ห้ามแต่งตัวตามสบายเกินไป..."

เฟิงผิงหลันกะพริบตาปริบๆ นี่อาจารย์ชี้แจงระดับไหนเนี่ย...

นักเรียนที่ยืนล้อมอยู่ตอนแรกพอเห็นต้นไม้หยุกโต ก็ค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้อีกครั้ง แล้วหยิบของขวัญที่ห่ออย่างสวยงามออกมาวางไว้ได้

คันไม้ ก่อนเดินจากไปด้วยสีหน้าพึงพอใจ

"พวกเขาทำอะไรกันหรือครับ"

"แค่เขียนชื่อกับที่อยู่ของผู้รับไว้บนกล่องของขวัญแล้ววางไว้ใต้คันไม้ พอถึงเวลาที่กำหนดในวันคริสต์มาส ของขวัญชิ้นนั้นก็จะไปปรากฏอยู่ในห้องของผู้รับ แต่ผู้รับต้องเป็นคนโรงเรียนเงามีคเท่านั้นนะ" เซิร์นโนสเลียริมฝีปาก ท่าทางกระวนกระวายมาก "มีอะไรอีกไหม ฉันจะกลับออฟฟิศแล้ว ที่นี้สูบบุหรี่ไม่ได้..."

"อ้อครับ!" เฟิงผิงหลันชะงักไปครู่หนึ่ง "อาจารย์ครับ คือผมมีเรื่องอยากรถามหน่อย..."

เขาบอกสิ่งที่คิดอยู่ให้อีกฝ่ายรู้ เซิร์นโนสขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็พยักหน้า

"ขอบคุณอาจารย์มากนะครับ!"

เซิร์นโนสโบกมือเป็นเชิงปัดรำคาญก่อนจะเร่งฝีเท้าเดินจากไป ส่วนเฟิงผิงหลันยังยืนอยู่ที่เดิม

นักเรียนทยอยกันนำของขวัญมาวางไว้ใต้คันไม้ สีหน้าของแต่ละคนเต็มไปด้วยความหวังและความตื่นเต้น หวังให้ตัวเองได้รับของขวัญ และหวังให้คนที่ได้รับของขวัญตื่นเต้นและดีใจ

อา เทศกาลคริสต์มาส...

เขาจำได้ว่าตัวเองก็เคยฉลองคริสต์มาส ไม่นานก่อนหน้านี้ เขาจำได้ว่าพอถึงวันคริสต์มาสแม่จะซื้อเค้กกลับมาฉลองที่บ้าน น่าจะสองหรือสามครั้งนี่ละ

พี่จิ้งเฟิงไม่เคยอยู่ร่วมงาน มีแค่เขากับพ่อแม่

หลังจากนั้นแม่ก็มาฉลองด้วยไม่ได้ และพ่อก็มาไม่ได้ด้วยเหมือนกัน

แต่ทุกปีหลังจากนั้น เขาก็ยังซื้อเค้กกลับมาฉลองคริสต์มาสที่บ้านทุกครั้ง ฉลองกับตัวเองคนเดียว เขาคิดว่า ไม่แน่ว่า ทุกคนอาจกลับมา

บ้าน จะได้ลองกันอย่างพร้อมหน้า

แต่ภาพที่เขาวาดหวังไว้ไม่เคยเกิดขึ้น

เฟิงผิงหลันมองต้นคริสต์มาสขนาดมหึมาอย่างตื่นตะลึง พลังมอง
ของขวัญกองโตที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ อย่างเหม่อลอย เหมือนตกอยู่ใน
ภวังค์ความคิด

"เฮ้! เฟิงผิงหลัน!"

เสียงเรียกดังมาจากด้านหลัง เฟิงผิงหลันหันไปมอง เห็นอิวานกับ
อิกอร์ที่สวมผ้าพันคอแบบเดียวกันกำลังเดินเข้ามา

"ทำอะไรนะ" มืออิวานถือไอศกรีมสีเทา เขาเหลือบมองกอง
ของขวัญแวบหนึ่ง ก่อนหันมาถามอย่างตื่นเต็น "นายจะส่งของขวัญให้ใคร
เหรอ มีของขวัญให้ฉันด้วยหรือเปล่า"

"แค่มาดูเท่านั้นเองแหละ!" เฟิงผิงหลันมองไอศกรีมในมืออิวาน
พลาถาม "นายกินไอศกรีมได้ด้วยเหรอ" ถึงแม้ปีศาจจะกินอาหารได้ทุก
ประเภท แต่โดยมากชื่นชอบรสชาติของอาหารชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นพิเศษ
และกินอาหารชนิดนั้นเป็นอาหารหลักเพียงอย่างเดียว ไม่สนใจอาหาร
อย่างอื่น

"กินได้สิ นี่ไอศกรีมรสชา"

"อร่อยไหม"

อิวานเลียอีกสองคำ ปลายลิ้นแตะเพดานปาก ตั้งใจจำแนกรสอย่าง
ละเอียด "รสนมกลบกลิ่นหอมหวานของงาหมดเลย แดมนั้นมากด้วย ลิ้น
ซาไปหมดแล้ว ไม่อร่อย"

"แล้วนายกินทำไมล่ะ"

"ก็อยากรู้ंना แดมอิกอร์บอกว่าห้ามกินทั้งกินข้าง บอกว่าต้อง
กินอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง" อิวานเลียไอศกรีมอีกครั้ง ก่อนจะหันไปด้านหลัง
"โอเค กินครึ่งหนึ่งแล้ว นายกินก่อนนะ"

อิกอร์มองไอศกรีมที่ยังอยู่ครบเต็มแท่งพลาแอบถอนหายใจ แต่

ก็รับไว้และเริ่มกินโดยไม่พูดอะไร

อิวานพูดต่อ "ฉันอยากดูบุทเล่นเกม ไปด้วยกันไหม"

"เอาสิ!"

มือหนึ่งลากเฟิงผิงหลัน อีกมือลากอิกอร์ อิวานเริ่มเดินสำรวจบุทที่เรียงรายสองข้างทาง เขาสนใจของอะไรมากมายไปหมด โดยเฉพาะอาหาร ไม่ว่าจะเป็นของกินหรือเครื่องคี่ม ถ้าเห็นเป็นต้องสั่งมาหนึ่งชุด จากนั้นก็ลองชิมคำสองคำ สัมผัสแคร์รัสแล้วโยนให้อิกอร์กินต่อ

อิกอร์กินได้ไม่เร็วเท่า ไม่นาน ถุงอาหารที่คล้องอยู่รอบแขนจึงเพิ่มจำนวนจนล้น

"แบบนี้ไม่เป็นไรเหรอ" เฟิงผิงหลันมองอิกอร์ "ตอนนี้ถุงงอกเต็ม แขนเป็นคันหงส์ฟูแล้วนา!"

แขนทั้งสองของอิกอร์ที่ถือถุงต่าง ๆ ไว้เต็มยกขึ้นสูงระดับหน้าอก มือซ้ายและมือขวายังถือเครปกับลูกชิ้นราดซอสบาร์บีคิวไว้อีก

วิปปีครีมบนเครปในมือพูนจะทะลัก

"ยังเหลือเงินอีกเยอะเลย" อิกอร์ทอบเสียงเรียบ

นั่นไม่ใช่ประเด็น!

"นายกินหมดเหรอ" เฟิงผิงหลันถาม อาหารในถุงเหลืออีกราวเจ็ดในสิบยังไม่ได้แตะต้อง พอเห็นสีหน้าลำบากใจของอิกอร์แล้ว เฟิงผิงหลันก็เกาหัวแกรกๆ อย่างประหม่าเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า "ที่จริงฉันหิวอยู่พอคี่เลย...ฮ่าๆๆ!"

"ถ้านายไม่ถือละก็..." อิกอร์ก้มหน้ามองเครปในมือ "ฝากนายช่วยจัดการส่วนของหวานทีนะ"

"ว้าว เยี่ยมเลย!" เฟิงผิงหลันรับเครปมาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข เครปในมืออิกอร์ส่งกลิ่นหอมฟุ้งของน้ำผึ้งและเนยสดมาตลอดทาง เขาเล็งจะกินแต่แรกแล้ว

"...ถ้าเป็นไปได้ละก็ ขอรบกวนให้นายช่วยกินครีมพัฟฟ์ สปอนจ์-

เค้ก กับชานมด้วยนะ"

"เฮ้!"

อิกอร์แบ่งลงอาหารในมือให้เฟิงผิงหลัน ใบหน้าอันเรียบเฉยฉายแววโล่งใจเหมือนยกภูเขาจากอกให้เห็นอยู่จางๆ

หลังเดินคุบทุบไปได้ครึ่งหนึ่ง ในมืออิกอร์ไม่ได้มีแค่ถุงใส่อาหาร ที่หลังยังเสียบก้านกระดาศแบบญี่ปุ่นที่มีเสียงเวลาหมุน ที่เอวแขวนพวงกุญแจทุกรูปแบบพวงเบ้อเร่อ บางชิ้นเวลาเดินยังส่งเสียงหรือมีแสงออกมาด้วย รอบคอคล้องพวงมาลัยที่ร้อยด้วยมือ เหนือศีรษะคือหมวกคิดไฟแอลอีดี พอแสงไฟเปลี่ยน เสียงเพลงคริสต์มาสที่ดังมาจากหมวกก็เปลี่ยนตามไปด้วย

"นายใจดีกับอิวานจังเลย" เฟิงผิงหลันมือหนึ่งช่วยถือลูกโป่งแฟนซีที่มีเสียงแมว์ร้องเมี้ยวๆ อีกมือถือครีมพัฟฟ์ ใบหน้าระบายด้วยรอยยิ้ม "เหมือนนายเป็นพี่ชายเขาเลย"

ถึงแม้อิวานอายุมากกว่าอิกอร์ไม่รู้กี่เท่า แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าอิกอร์ อิวานเหมือนเป็นน้องชายตัวน้อยที่ทุกคนรักและตามใจ

"...อิวานช่างหากที่เป็นพี่ชาย" อิกอร์ตั้งหน้าตั้งตากินพิซซ่าเตาถ่านในมือพลางตอบไปด้วย "เขาสอนฉันตั้งหลายเรื่อง และคอยปกป้องฉันตลอด..."

"อาฮะ!" เฟิงผิงหลันพยักหน้าหงึกๆ

เข้าเรียนที่โรงเรียนเงามืดได้เกือบสี่เดือนแล้ว เขาเริ่มเข้าใจสังคมของเหล่าผู้อัถุเชิญ นอกจากเขากับเคเวคซัลและคนอื่นๆ ที่ผูกพันระกันเนื่องจากสถานการณ์พิเศษ ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาต่างจากผู้อัถุเชิญกับปีศาจได้พันระทั่วไป อิกอร์กับอิวานก็เป็นอีกคู่ที่ไม่เหมือนคนอื่น

อิวานเป็นปีศาจได้พันระของอิกอร์ แต่ใช้อาคมแปลงกายเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอกให้เหมือนอิกอร์ มีเพียงทรงผม ความสูง และนิสัยที่

ไม่เหมือนกัน ทั้งสองเหมือนเป็นพี่น้องฝาแฝด ความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมเหมือนครอบครัว อาจเรียกได้ว่าสนิทกันยิ่งกว่าครอบครัวจริงๆ เสียอีก

อิวานแปลงกายให้เหมือนอิกอร์เพราะถูกบังคับหรือเพราะเขาอยากทำแบบนั้นเอง แล้วพวกเขาผูกพันอะกันตั้งแต่ตอนไหน

"เอ่อ นายกับอิวานผูกพันอะกันได้ยังไงเธอ" พอลถามหลุดจากปากไปแล้ว เฟิงผิงหลันถึงนึกได้ว่าเรื่องปุมหลังและครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นความลับสุดยอของเหล่าผู้อัจฉริยะ หากอีกฝ่ายไม่ออกปากเล่าก่อน การซักไซ้เรื่องพวกนี้ถือว่าเสียมารยาทมาก

"อ้อ! ฉันลืมหูไปเลย ถือว่าเมื่อก็ไม่ได้ถามแล้วกันนะ! ขอโทษจริงๆ!"

สีหน้าอิกอร์ยังเรียบเฉยเหมือนเดิม แต่พอเขากลิ่นพิชซ่าในปากลงท้องแล้ว ก็เอ่ยขึ้นว่า "อิวานเป็นคนเลือกฉัน"

"หมายความว่ายังไงเธอ"

"ผู้อัจฉริยะรุ่นแรกของตระกูลมิไฮเยอร์วิช ซึ่งก็คือคุณทวดซึ่งแก่กว่าฉันยี่สิบเอ็ดรุ่น เป็นคนอัจฉริยะอิวานจากโลกปีศาจ ตอนที่ผูกพันอสังกัญญาเขาดังกล่าวข้อหนึ่ง นั่นคืออิวานต้องเป็นคนเลือกผู้อัจฉริยะที่จะทำพันธสัญญากับเขาคด้วยตัวเอง"

"ทำแบบนี้ได้ด้วยเหรอ!" เฟิงผิงหลันประหลาดใจมาก เขารู้ว่าเวลาผูกพันอสังกัญญาผู้อัจฉริยะจะเป็นฝ่ายที่ถูกอำนาจเหนือกว่า และจากประสบการณ์หลายเคื่องที่ผ่านมา ไม่เห็นผู้อัจฉริยะคนไหนมอบอำนาจให้ปีศาจได้พันธะของตนเองมากขนาดนี้ "ถ้าอย่างนั้นทวดของทวดของทวดของทวดของทวดๆ ของนายกงสนิทกับอิวานมากสินะ ถึงยอมรับเงื่อนไขแบบนี้ ให้เขาเลือกคู่หูที่เข้ากับตัวเองได้!"

อิกอร์ชะงักไปครู่หนึ่ง เขามองเฟิงผิงหลัน แล้วโบหน้าทีเรียบเฉย กระบายนัยยรอยยิ้มจาง "ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน"

"พวกนายผูกพันธัญญากันตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ"

"พอฉันเกิด พันธธัญญาก็เสร็จสมบูรณ์ทันที"

เขาจำได้ว่าครอบครัวเคยเล่าเหตุการณ์ในตอนที่ อิวานซื้อไปที่ห้องของแม่ แล้วบอกว่าต้องการให้เขาซึ่งตอนนั้นยังอยู่ในครรภ์ของเธอเป็นผู้ผูกพันละ ก่อนเขาจะเกิด คาเธียร์ผู้เป็นมารดาจัดการผูกพันอะไว้ส่วนหนึ่ง พอเขาลืมตาดูโลก พันธธัญญาก็เสร็จสมบูรณ์

ทุกคนต่างบอกว่า อิวานเป็นปีศาจเจ้าเล่ห์คลบละแล้ง เห็นแก่ตัวและไม่เคยเห็นใจใคร อิวานเลือกเขาเป็นผู้ผูกพันอะต้องมีวัตถุประสงค์แอบแฝง เหมือนที่เคยหลอกลวงบรรพบุรุษรุ่นแรกของตระกูล จนได้พันธธัญญาที่ตนเองเป็นฝ่ายได้เปรียบ ทุกคนต่างเตือนให้เขาระวังและอย่าไว้ใจอีกฝ่าย ซิคเส้นความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอิวานให้ชัดเจน ไมอย่างนั้นสุดท้ายเขาเองจะเป็นคนเจ็บปวด

แต่เขาคิดว่าความเป็นจริงไม่เลวร้ายอย่างที่ทุกคนบอก...

"ว้าว เยี่ยมเลย!" เฟิงผิงหลั่นเอ่ยอย่างอิจฉา "เกิดปุ๊บก็มีพี่ชายคอยอยู่เป็นเพื่อน โคม่าในสภาพแวดล้อมแบบนี้ ทุกวันคงสนุกมากแน่เลย!"

อิกอร์ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วใบหน้าเรียบเฉยที่ไม่ถนัดแสดงความรู้สึกก็ระบายด้วยรอยยิ้มบางๆ อีกครั้ง

"จริงอย่างที่นายว่า"

"อิกอร์! อิกอร์!" เสียงเรียกของอิวานดังมาจากด้านหน้า พอมองไปก็เห็นเขายืนอยู่หน้าบุทชายของ พลางกวักมือเรียกอย่างกระตือรือร้น "รีบมานี่เร็ว! ทางนี้ๆ! ฉันอยากได้อันนี้!"

อิกอร์รีบเดินเข้าไป จัดการตามคำบัญชาของปีศาจน้อยจอมเอาแต่ใจ

เฟิงผิงหลั่นมองอิกอร์กับอิวานเวลาอยู่ด้วยกัน แล้วมือก็เผลอเลื่อนไปหยิบมือถือในกระเป๋าเสื้อโดยไม่รู้ตัว บนหน้าจอกไม่มีมิสคอลล ไม่มี

ข้อความจากใครทั้งนั้น

ไม่ต่างจากเคิมเลยสินะ...

แม้เขาจะรู้อยู่แล้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะถอนใจเบาๆ

เขาริบยัดมือถือนกลับไปในกระเป๋าเสื้อ มองไปทางอิวนและอิกอร์ แล้วมองไปทางเค็นท์จุดบูทของห้องเงามีค 1A พยายามฝืนยิ้มให้กว้างที่สุด

ไม่สิ ปีนี้ต่างหากที่ไม่เหมือนเคิม!

—แต่ว่า ปีหน้าล่ะ

เสียงเล็กๆ แอบกระซิบในใจ เหมือนลมหนาวเยเยือกที่ลอดเข้ามา ในรูหูโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้หนาวสั่นและอึดอัดไปทั้งร่าง

อิวนกับอิกอร์ถือของรางวัลที่เล่นเกมชนะเดินเข้ามา ชัดจังหวะ ภาวรัคความคิคของเฟิงผิงหลัน

"ไปเร็วๆ! อีกนาทีเดียวจะหมดเวลาพักแล้ว! ถ้าไปสายโดนเสีย หลัวค่าแน่ๆ!" อิวนเร่งแล้ววิ่งลี้วนำไปก่อน

ทั้งสามตะป๊ะตะบันวิ่งกลับไปเค็นท์ และเข้าไปยังบูทของห้องเงามีค 1A

หกชั่วโมงก่อน

ทันทีที่เฟิงผิงหลันกับเพื่อนทั้งสองเดินเข้าไปในเค็นท์ ก็สัมผัสได้ทันทีว่าบรรยากาศไม่ปกติ

ทั้งสามมาสายไปห้านาที แต่เพื่อนในห้องไม่มีใครพูดอะไร ทุกคนมุงกันอยู่ที่ประตูทางเข้า ไม่มีบรรยากาศครึกครื้นเหมือนงานฉลองกำลังจะเริ่มกันแม้แต่บัดเดียว

"เอ่อ ขอโทษด้วยนะ พวกเรามาสาย..."

ตอนแรกเฟิงผิงหลันตั้งใจจะเอ่ยปากขอโทษ แต่ไปเหลียวส่งสัญญาณให้เขาค้วยสายคา แล้วยิ้มพลางวางนิ้วไว้เหนือริมฝีปาก บอกให้

เขารู้ว่าให้เดินเข้าห้องเรียนมาเงียบๆ

เฟิงผิงหันเดินนำเพื่อนอีกสองคนเดินเลียบกำแพงเข้าไปในห้อง
อิวานเดินตามมาเป็นคนที่สอง อิกอร์รั้งท้าย

ตอนแรกตั้งใจจะแอบเดินเข้ามาเงียบๆ ทำตัวกลมกลืนเหมือนทั้ง
สามอยู่ในห้องแต่แรก แต่ของเล่นต่างๆ ที่แขวนเต็มตัวอิกอร์ส่องแสง
วูบวาบ แดมยังมีเสียงสัตว์ต่างๆ กับเสียงคนครีประกอบอีก แทบเป็นไป
ไม่ได้ที่จะหลบเสียงสายตาของคนในห้อง

โชคดีไม่มีใครสนใจ และไม่มีใครว่าอะไรแม้สักคำ

ดูเหมือนบรรยากาศตึงเครียดภายในห้องจะไม่เกี่ยวอะไรกับพวก
เขาทั้งสาม

"ฉันนึกว่ามนุษย์แค่ตกแต่งต้นสนเพื่อฉลองเทศกาลคริสต์มาส ไม่รู้
ว่าต้องประดับตัวเองให้เหมือนต้นคริสต์มาสด้วย" ฉงหลงมองอิกอร์แล้ว
อุทานเบาๆ อย่างประหลาดใจ "ฉันต้องวางของขวัญไว้ข้างเท้าเขาคด้วย
ไหม"

"นี่เป็นของที่อิวานซื้อมานะ" เฟิงผิงหันกระซิบตอบ "เกิดอะไร
ขึ้น ไม่ต้องเริ่มเตรียมของทำอาหารเหรอ"

"มีปัญหาเล็กน้อย" ฉงหลงตอบเสียงเบา แล้วชี้ไปทางประตูทาง
เข้า "เมื่อกี้ผู้หญิงคนนั้นเอาแต่คุยโทรศัพท์ แล้วก็ตะโกนคำพูดที่โค่น
เซนเซอร์ในโทรศัพท์รัวเป็นชุดเลย"

"อ้าวเหรอ" เฟิงผิงหันก้าวขาออกไปกลางชะงักคู่ด้านหน้า

แล้วเขาก็เห็นหลั๋วฉีเดินกำลังถือโทรศัพท์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แม้
อยู่ห่างออกมาพอสมควร แต่ก็เห็นว่ามือที่กำลังโทรศัพท์อยู่มีเส้นเอ็นโปน
ออกมาเต็มไปด้วยหมด

"แม่งเอ๊ย! ทำไมไม่รับโทรศัพท์เนี่ย!" หลั๋วฉีเดินกระแทกมือถือลง
กับโต๊ะอย่างกราดเกรี้ยว "ทำไมยังไม่ส่งวัตถุดิบทำอาหารกับเครื่องครัว
มาอีก แล้วคนที่ไปเอาของมันระเหยเป็นอากาศธาตุไปแล้วหรือไง!"

ที่จริงของทั้งหมดน่าจะส่งมาถึงตั้งแต่หนึ่งชั่วโมงก่อน เพื่อนนักเรียนที่ไปรับของก็ออกไปรอรับก่อนเวลานัดหมาย แต่เลยเวลาแล้วก็ยังไม่มีการกลับมา เธอโทร. ไปหาคนที่รับผิดชอบก็ไม่มีใครรับ พอติดต่อร้านค้า อีกฝ่ายกลับบอกว่าเรื่องขนส่งสินค้าต้องสอบถามพนักงานส่งของ แต่เบอร์ติดต่อของพนักงานส่งของอยู่บนใบรับสินค้า และใบรับสินค้าก็อยู่กับเพื่อนที่ไปรับของ จึงต้องติดต่อไปถึงบริษัทขนส่ง ในที่สุดก็ติดต่อพนักงานส่งของได้ แต่อีกฝ่ายกลับบอกว่ามีนักเรียนมาเซ็นรับสินค้าไปตั้งแต่หนึ่งชั่วโมงก่อนแล้ว

ทั้งเพื่อนที่ไปรับของและสินค้าที่สั่งไว้ จึงหายสาบสูญไปด้วยประการฉะนี้

ขณะนั้นเอง จู่ๆ เสียงฝีเท้าเร่งรีบก็โผล่เข้ามา เพื่อนนักเรียนคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง

"หัวหน้าห้อง!" เพื่อนที่หลิวอี้เฉินส่งออกไปตรวจพาดกลับเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ดูเหมือนเขาวิ่งกลับมาด้วยความเร็วเต็มฝีเท้า "จะ... เจอแล้ว!"

"พวกเขาอยู่ไหน"

"ยะ... อยู่ที่ออฟฟิศในศูนย์บริหารงานการจัดกิจกรรม... กำลังกรอกแบบสอบถามอยู่!" นักเรียนชายพยายามหายใจให้ทัน "เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ 'การเคลื่อนย้ายสินค้าเข้าโรงเรียน' "

"หมายความว่ายังไง" หลิวอี้เฉินขมวดคิ้ว "ทำไมต้องกรอกแบบสอบถาม แล้วของที่พวกเราสั่งไว้ล่ะ"

นักเรียนชายกลืนน้ำลาย หน้าหมองเศร้าเหมือนญาติเสีย "...ถูกยึดไปแล้ว"

ทันทีที่ประโยคนี้หลุดจากปาก ทั้งห้องก็ตะโกนลั่นเป็นเสียงเดียว "ถูกยึด?!"

หลิวอี้เฉินเบิกตากว้าง คบไต่ะปึงแล้วตะโกนอย่างกราดเกรี้ยว

"ของที่พวกเราส่งมามีระเบิดหรือเฮโรอินซุกซ่อนมาด้วยหรือไง! ทำไมถึงถูกยึด! ใครเป็นคนยึด!"

"ผะ...ฝ่ายสุขอนามัยอาหารนะ!" นักเรียนชายรายงานสิ่งที่ตนรู้มาต่ออีก "พวกเขาบอกว่าอาหาร เครื่องดื่ม และอุปกรณ์บนโต๊ะอาหารของเราไม่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบเบื้องต้นและยึดของพวกเราไป ส่วนนักเรียนที่ไปรับของตอนนี้กำลังกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับสินค้าที่รับมา..."

"ฝ่ายสุขอนามัยอาหารนั่นแหละ คืออะไร" เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีหน่วยงานแบบนี้ด้วย

"ฝ่ายตรวจสอบสุขอนามัยอาหารเป็นกลุ่มใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งในงานโรงเรียนครั้งนี้ ได้ยินว่าเป็นทีมที่มีหน้าที่ตรวจสอบอาหารและเครื่องดื่มต่างๆ เพื่อคุณภาพของอาหารและเครื่องดื่มที่ขายในบูท ป้องกันสินค้าไร้คุณภาพที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของนักเรียน ระหว่างช่วงกิจกรรมฝ่ายสุขอนามัยอาหารจะมีอำนาจในการควบคุมและตรวจสอบเทียบเท่าฝ่ายคุมประพฤตินักเรียน แต่จำกัดเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาหารและเครื่องดื่มเท่านั้น"

หลิวอี้เฉินอิงไปพักใหญ่ "สถานักเรียนว่างจนเหลือเวลาทำอะไรไร้สาระอย่างนี้เลยเหรอ"

"สมาชิกฝ่ายสุขอนามัยอาหารไม่ใช่คนของสถานักเรียน ได้ยินว่ามีคนยื่นเรื่องเสนอสภา และอาสาขอรับหน้าที่นี้เป็นการบำเพ็ญประโยชน์ สถานักเรียนเห็นว่าเป็นงานที่สร้างประโยชน์ให้ส่วนรวม จึงยอมอนุมัติง่ายๆ..."

เกิดเหตุสุดวิสัยโดยไม่ทันตั้งตัว หลิวอี้เฉินยืนตะลึงอยู่กับที่ เธอวางแผนกิจกรรมทั้งหมดแบบเก็บทุกเม็ด รายละเอียดทั้งหมด ขั้นตอนทั้งหมด ตารางเวลาทั้งหมด คำนวณอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน ไม่นึกว่าสุดท้ายยังเกิดเหตุเหนือความคาดหมาย ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้...

เฟิงผิงหลันถามขึ้นว่า "มีห้องอื่นที่ถูกยึดเหมือนกันหรือเปล่า" เมื่อครูเขาเดินวนรอบลานกิจกรรม ร้านอาหารและเครื่องคั้มราวเก้าในสิบ เปิดดูหยาขก่อนเวลา ดูเหมือนไม่มีใครได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้

นักเรียนชายที่มารายงานข่าวตอบเสียงแผ่ว "คือ...ตอนนี้มีแค่ห้อง
เราที่ถูกตรวจสอบ..."

พอหลั้วอ้อเงินได้ยั้งนั้น ปรกยเ็นเย็บก็แวนผ่านดวงตา "ใครเป็นคนรับผิดชอบฝ่ายสุขอนามยอะไร"

"คนรับผิดชอบบุตห้องเงามีค 1A อยู่ที่ไหน"

เสียงถามอย่างเยื่อหุ้มและสะใจเหมือนผู้ถือไฟเหนือกว่าแว่วเข้ามา
มา รวากับเป็นคำตอบให้คำถามเมื่อครู่ของหลิวอี๋เงิน

ทุกคนหันไปมอง เห็นนักเรียนกลุ่มหนึ่งสวมชุดนิรโทษกรรมโรงเรียนกับ
อินทพรอนุสีคำเหนือไหล่กำลังเดินอากๆ เข้ามาอย่างภาคภูมิใจ

คนที่เดินนำหน้าคือประธานชมรมศึกษาศาสตร์การละคร และ
ประธานชมรมศึกษาสิ่งเหนือธรรมชาติ ไอรินกับเจจี้เสียนนั่นเอง

หลัวอ๋ไฉนเหลืออกตาจนนัยน์ตาอำแปบจะกลิ้งไปอยู่หลังลูกตา
 วินาทีที่สองคนนั้นปรากฏตัว ความกราดเกรี้ยวบนใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็น
 ความชิงชังและเหนียวหนำเมื่อความจริงทุกอย่างกระจ่าง

"มันจะเกินไปแล้ว..."

"พวกเราคือฝ่ายตรวจสอบสุขอนามัยอาหารของบูทในงานโรงเรียน" ไอรินชี้คหน้าสูงกลางเอ่ยอย่างยโส พร้อมกันนั้นก็ใช้มือขวาเท้าสะเอว ไชว์ตราสัญลักษณ์รูปวงกลมที่มีคำว่าสุขอนามัยอาหารอยู่ตรงกลางเหนืออินทราณูที่ป่ออย่างภาคภูมิ "บูทของพวกเธอตกแต่งเสร็จแล้วหรือ ทำอิมสลับคนจ้ะไหม สว่างสรรค์คินะ"

"ขอโทษที ฉันลืมแขวนป้ายว่าโสเภณีห้ามเข้า" หลิวอี้เฉินสวน
ทันควัน "ช่วยส่งแขกด้วย"

ไอรินขมวดคิ้วทันควัน "ระวังปากบ้างเถอะ!"

เฉาจีเสียนหัวเราะเหย้ยหยัน "ขอให้เธอไล่ไอรินออกจากที่นี่ก็ไม่มีประโยชน์ ยังเหลือฉันอีกทั้งคน!"

"แสดงว่านายขอมรับว่าฉันนั้นเป็นโสเภณีสินะ" หลิวอีฉินเอ่ยเสียงเย็น "ถึงเราไม่มีป้ายประกาศห้ามนายเข้ามาในนี้ ก็ไม่ได้แปลว่านายคิดอะไรหรอกนะ ฉันแค่คิดว่าขอให้คิดป้ายนายคงอ่านไม่ออกอยู่ดี"

"ระวังปากหน่อย!"

"บทพูดเปิดตัวของตัวร้ายไม่ต้องยาวมากก็ได้มั้ง เข้าเรื่องเลยดีกว่า" แวตคาเธอเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบทันควัน สายตาที่จ้องผู้มาเยือนฉายแววอำมหิต น้ำเสียงเฉียบขาดน่ากลัว "เอาของพวกเรากลับมา! ไอ้พวกสวะชั้นต่ำ——"

"หัวหน้าห้อง! ใจเย็นก่อน! ใจเย็นก่อน!"

"พวกเราไม่ได้ขโมยเสียหน่อย! เราซื้อทุกอย่างถูกต้องตามระเบียบ!" เฉาจีเสียนสวนด้วยสีหน้ายโส "เป้าหมายของการก่อตั้งฝ่ายสุอนามัยอาหาร ก็เพื่อตรวจสอบวัตถุดิบและอุปกรณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาหารและเครื่องคั่ว เพื่อป้องกันไม่ให้สินค้าคุณภาพต่ำหลุดรอดเข้าสู่งานฉลองของโรงเรียน เป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกายของแขกที่มาร่วมและคณะอาจารย์กับนักเรียนของเราเอง เป็นผู้ควบคุมคุณภาพและความสดใหม่ของอาหารและเครื่องคั่ว——"

"เพื่อเจ้า!" หลิวอีฉินตะคอกอย่างกราดเกรี้ยว ชัดแจ้งหะเฉาจีเสียนที่กำลังโอ้อวดอย่างเมามัน "อินทรธนูของพวกนายหน้าตาน่าเกลียดจริง! กระทั่งรสนิยมยังห่วยแตกขั้นนี้! ทางที่ดีแยกแยะให้ออกก่อนเหอะว่าอะไรเป็นอะไร! ไอ้สวะ——"

หลิวอีฉินยิ่งพูดยิ่งโมโห มือที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารเลื่อนไปคว้าแจกันดอกไม้ที่วางประดับอยู่ ตั้งท่าพร้อมจะขว้าง

"หัวหน้าห้อง! ใจเย็นก่อน!"

ไปเหลียวยืมพลางก้าวออกมาข้างหน้า คึงตัวหลิวอีฉินให้ถอยหลัง

ออกมา มือหนึ่งคว้าแจกันดอกไม้ในมือเธอ อีกมือปิดปากเธอไว้
 หลิวอีเฉินพยายามค้น แต่ไม่อาจรู้ผละกำลังของปีศาจได้
 "อย่าค้น" ไปเหลียวขวับหน้ามาใกล้และกระซิบเสียงแผ่วข้างใบหู
 "ฉันไม่อยากทำเธอเจ็บ"

หลิวอีเฉินถึงตาจึงไปเหลียวอย่างกรากเกรี้ยว ดวงตาฉายแวว
 คือร้อนและต่อต้าน

ไปเหลียวอี้อย่างลำบากใจ ก่อนจะพูดอีกว่า "ฉันจะบอกความลับ
 อะไรให้อย่างหนึ่ง" เขาจ้องใจเว้นจังหวะ "ฉันไม่ต้องใช้มือก็แกะกระดุม
 กระโปรงได้นะ"

หลิวอีเฉินเลิกคิ้ว สีหน้าเหมือนไม่เชื่อ

"อยากลองดูไหมล่ะ"

หลิวอีเฉินจ้องไปเหลียว ใบหน้าของอีกฝ่ายยังระบายด้วยรอยยิ้ม
 ยั่วชวนหวานหยดเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา มองไม่ออกว่าพูดจริงหรือพูด
 เล่น

สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจไม่เสี่ยงทำให้ตัวเองเสียหน้าด้วยเรื่องพรรค
 นี้ จึงยืนนิ่งไม่คืบหน้าอีก

"ดีมากจ๊ะ เด็กดี"

เฟิงผิงหันรับหน้าที่แทนหลิวอีเฉิน และเดินเข้าไปถาม "นั่น...
 อาหารของพวกเราถูกยึดไปด้วยสาเหตุอะไร"

พอเห็นเฟิงผิงหันออกหน้า เฉาจีเสียนซึ่งเคยเจออิทธิฤทธิ์ความ
 อัจฉริยะของเฟิงผิงหันมาแล้วครั้งหนึ่งถึงกับสะท้อนเล็กน้อย แต่ก็รีบ
 คืบเสถียรกลับมาอย่างรวดเร็ว

เฉาจีเสียนใช้มือคันกรอบนั่นเบาๆ แล้วพูดด้วยมากที่คิดเอาเอง
 ว่าคู่มือเป็นมืออาชีพ "วัตถุคิปปองอาหารของห้อง 1A มีปริมาณสารเคมี
 ตกค้างจากยาฆ่าแมลงสูงกว่าเกณฑ์ และสงสัยว่าอาจใช้วัตถุคิปปี้ที่ผ่าน
 การคัดต่อพันธุกรรม"

"นายกคงอิฉาแดงกว่าที่พันธุกรรมศีกว่านายสินะ——" หลัวอ้อฉิน
เริ่มคันอีกครั้งและตะโกนเสียงลั่น แต่วินาทีต่อมาเธอก็ถูกอุคปากไว้อีก

"แล้วเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารล่ะ"

ไอรินย่นิ้วเรียบบางที่เฟิงเพนค์เล็บใหม่ออกมาแล้วส่ายนิ้วเบาๆ
อย่างสง่างาม "ปริมาณสารพลาสติกสูงเกินไปนะ"

"นมปลอมของแกนั่นแหละที่ปริมาณสารพลาสติกสูงเกิน นังนอ
ยาว——" หลัวอ้อฉินพยายามคันและตะโกน แต่ก็ถูกอุคปากไว้อีก

"อีกอย่าง เครื่องครัวก็มีปริมาณสารโลหะหนักสูงกว่าเกณฑ์" ฉะ-
จีเสียนพู "สรุปคือ ทุกอย่างไม่ผ่านเกณฑ์ เราเลยต้องยึดไว้"

ไอรินเอ่ยเสริม เข้ากับฉะจีเสียนคิเป็นปีเป็นขลุ่ย "พวกเราเป็น
เจ้าบ้าน ต้องดูแลทุกอย่างให้รอบคอบ ไม่อย่างนั้นแขกเป็นอะไรไปจะ
กระทบชื่อเสียงของโรงเรียนนะ"

"การที่แกสองคนยังมีชีวิตอยู่ต่างหากที่ทำให้โรงเรียนเสื่อมเสีย
——"

"เข้าใจแล้ว" เฟิงผิงหลันพยักหน้า "แสดงว่าพวกเธอตรวจสอบ
รายการพวกนี้จนครบหมดภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียวหรอเนี่ย เก่งจัง
เลย!"

ฉะจีเสียนกับไอรินชะงักไปครู่หนึ่ง แวพะวัคพะวนปราดผ่าน
ไบหน้าไปอย่างรวดเร็ว

"จริงๆ พวกแกไม่ได้ตรวจสอบอะไรเลยละสิ ไซ้โหม" หลัวอ้อฉิน
สะบัดหลุดจากมือของไปเหลียวแล้วถามเสียงเข้ม

"แต่ยังไม่ได้ตรวจสอบอย่างละเอียด!" ฉะจีเสียนเถียง "เป้าหมาย
ของฝ่ายสุขอนามัยคือการป้องกันก่อนจะเกิดปัญหา เราถึงต้องดำเนินการ
ตรวจสอบสินค้าต้องสงสัยทั้งหมด"

"แล้วใช้เกณฑ์อะไรมาวัดว่าต้องสงสัย"

ไบหน้าของไอรินระบายคิ้วรอยยิ้มสะใจ "สถานักเรียนเชื่อมั่นใน

ความเป็นมืออาชีพของพวกเขา จึงให้อ่านาฝ่ายสุขนามัยคัดสินตาม
 คุลพินิจของเราเอง"

"เพราะงั้นก็แปลว่าคัดสินเองตามใจชอบสินะ" เฟิงผิงหลั่นหัวเราะ
 เสียงลั่น

แม้เป็นฝ่ายถูกหาเรื่อง เขากลับไม่มีทีท่าโมโห เพียงแค่รู้สึก
 ประหลาดใจ ที่จริงรู้สึกที่น่าสนุกหน่อยๆ ค่ะ

"แต่พวกเราไม่ได้จะยึดไว้ไม่คืน หลังดำเนินการตรวจสอบเราจะ
 คืนให้ภายในสามวัน" เฉาจีเสียนใช้กลโกงจนถือไพ่เหนือกว่าแต่ไม่มีทีท่า
 จะสำนึก ยังลอยหน้าลอยตาพูดต่อ

"สามวันเหอ ป่านนั้นกิจกรรมก็จบแล้วนะสิ" เฟิงผิงหลั่นเกาหัว
 แกรกๆ

โอ๊ยโหย! แบบนี้ก็แย่นะสิ

"พวกเราดำเนินการตามกฎหมายระเบียบทุกอย่าง ถ้าไม่พอใจก็ไปร้อง
 เรียนสถานักเรียนแล้วกัน"

"เอ่อ แล้วพวกกฎเกณฑ์และหลักการดำเนินงานของฝ่ายสุขนามัย
 เช่นหน่วยงานที่รับผิดชอบและรายการที่ตรวจสอบอะไรพวกนี้ มีเอกสาร
 แจกแจงรายละเอียดให้ดูไหม"

"มีสิ!" รวากับกำลังรอให้เฟิงผิงหลั่นพูดประโยคนี้ เฉาจีเสียน
 ตะโกนออกคำสั่งด้วยรอยยิ้มกริ้ม ล้วงของที่ยื่นอยู่ด้านหลังหยิบยื่นสมุดคู่มือ
 ปกบางขนาด A4 เล่มหนึ่งให้เขาทันที

"นี่คือกฎระเบียบทั้งหมดที่ฝ่ายสุขนามัยระบุให้บังคับใช้กับ
 กิจกรรมเฉลิมฉลองครั้งนี้ รายละเอียดทุกอย่างระบุไว้อย่างชัดเจนในเล่ม
 นี้"

ความนัยที่แฝงอยู่ คืออย่าได้คิดหาช่องโหว่เพื่อเอาตัวรอด "เห็น
 แก่ที่พวกนายทำความผิดครั้งแรก คู่มือเล่มนี้ยกให้เอาไปอ่าน ถ้ายังคิด
 เปิดบุทขายอาหารกับเครื่องคั่วต่อไปก็อ่านคู่มือ ครึ่งหน้าจะได้ไม่ทำผิด

อีก"

"อ้อๆ! ขอบใจนะ!" เฟิงผิงหลันรับสมุดเล่มนั้นมาอย่างนอบน้อม

เขาพลิกอ่าน กฎระเบียบและข้อบังคับที่ระบุในเล่มเกี่ยวกับอาหาร อุปกรณ์บนโต๊ะอาหาร และเครื่องครัวเขียนไว้อย่างละเอียดยิบ ละเอียดถึงขั้นที่ว่าคงไม่มีร้านอาหารร้านใดบนโลกนี้ผ่านเกณฑ์ กระนั้น จะถูกตรวจสอบหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของฝ่ายสุxonนามัยอาหาร ถ้าฝ่ายสุxonนามัยไม่สุ่มตรวจ ขอให้ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ระบุก็ไม่เป็นปัญหา

"ฝ่ายสุxonนามัยมีสิทธิ์สุ่มตรวจวัตถุดิบปรุงอาหาร อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ ทั้งหมดที่สั่งซื้อจากนอกโรงเรียน" เฟิงผิงหลันอ่านเนื้อหาในสมุดเล่มบางแล้วถามต่อ "แปลว่าไม่มีการตรวจสอบของที่ไม่เกี่ยวกับอาหารและเครื่องคั่วไหม"

"ใช่" เฉาจีเสียนค้นกรอบแว่น ใบหน้าระบายนัยยรอยยิ้มกริ่มราวกับคำนวณทุกอย่างไว้อย่างรอบคอบแล้ว "แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอาหารและเครื่องคั่ว หลังจากขนส่งเข้ามาในโรงเรียน ขอให้เราไม่สุ่มตรวจก็ต้องมีตราประทับรับรองอยู่นอกกล่อง จึงจะนำไปใช้งานได้" เขาจ้องใจเลื่อมมองเฟิงผิงหลันด้วยหางตา "ต้องมีมาตรการนี้เพื่อป้องกันคนลักลอบนำของเข้ามาในโรงเรียน"

"อ้อ..." เฟิงผิงหลันพยักหน้า

นักเรียนห้องงาเม็ค 1A ที่ยืนอยู่ด้านหลังพากันส่งเสียงโอดครวญเบาๆ อย่างผิดหวัง แสดงว่ามีคนไม่น้อยที่คิดใช้แผนการนี้

เฟิงผิงหลันจ้องสมุดในมือ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ราวกับกำลังตั้งใจวิเคราะห์เนื้อหาในคู่มืออย่างละเอียด คิดหาทางพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส แต่ดูเหมือนยังไม่พบทางออก

เฉาจีเสียนหัวเราะเบาๆ อย่างมีชัย "ค่อยๆ คิดไปก็แล้วกัน ฝ่ายสุxonนามัยของเรายังมีงานต้องทำอีกเยอะ ขอตัวก่อนละ ปีนี้บูทงานโรงเรียนอลังการมากเลยนะ พวกนายน่าจะใช้เวลาออกไปเดินดูเหลือเพื่อ

เลย"

"ถ้ามีปัญหา ก็มาติดต่อกับพวกเราที่ฝ่ายสุขอนามัยได้ทุกเมื่อเลยนะ" ไอรินหัวเราะหึๆ แล้วหันหลังทำท่าจะเดินออกไป บังเอิญไปสบตากับเรเนียร์ เข้าพอดี "ขอโทษด้วยนะเรเนียร์ งานก็ส่วนงานนะ"

เรเนียร์ถลึงตาจ้องพี่สาวของตัวเองอย่างโกรธยิ่ง พลังเอ๋ยมึงงำในลำคอ "มีน้ำถึงถูกเจสันทิ้ง..."

ไอรินหน้าเปลี่ยนสีทันควัน "หุบปาก!"

หัวใจทั้งสองหมุนตัวเดินออกไป ลูกน้องของฝ่ายสุขอนามัยเดินตามออกไปเป็นขบวนอย่างโอหังโอ่งฉ่าง ทิ้งนักเรียนห้องเจมมิด 1A ให้ยืนคอดกอยู่เบื้องหลัง

พอเห็นเงาวิ่งเสียนกับไอรินเดินไปไกลแล้ว ไปเหลียวจึงยอมปล่อยหลั้วไอริน

หลั้วไอรินโมโหเป็นฟินเป็นไฟ แม้เธออยากวิ่งตามไปเช็คหน้าพวกฝ่ายสุขอนามัยหนักๆ สักตั้ง แต่เวลานี้มีปัญหาใหญ่กว่าอยู่ตรงหน้า

"แล้วตอนนี้จะทำยังไง"

"สิ่งของเพิ่มตอนนี้ทันไหม"

"ค่อให้สั่งมาเพิ่ม ถ้าถูกฝ่ายสุขอนามัยสุ่มตรวจก็ช่วยเหมือนเดิม..."

นักเรียนห้องเจมมิด 1A พวกกันแสดงความเห็นคนละปากคนละคำ เสียงจ้อกแจ้กอิงคะนึงไปทั่ว แสดงให้เห็นว่าทุกคนต่างกังวล

"ขอให้อาจารย์ประจำชั้นออกหน้าไปคุยกับพวกนั้นได้ไหม"

"อาจารย์บอกแต่แรกแล้วว่าจะไม่ยื่นมือเข้าแทรกแซงกิจกรรมของนักเรียน อีกอย่างถ้าเรียกอาจารย์มาช่วยก็ดูอ่อนหัดยังไม่รู้..."

"ไม่งั้นพวกเราเปลี่ยนธีมดีไหม" ณงหลงก็ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย เขาอธิบายไอเดียสุดบรรเจิดของตัวเอง "เปลี่ยนร้านอาหารเป็นการแสดงละคร ดัดแปลงเทพนิยายของเด็กมาใช้ ในเมื่อเราไม่มีอาหาร ไม่มีอุปกรณ์ ก็ประกาศให้ทุกคนรู้ไปเลยว่าร้านอาหารของเราเป็นธีม 'ฉลอง-

พระองค์ใหม่ของราชา' จานซามซ็อนส้อมและอาหารทั้งหมดเป็นของ
ล่องหน เฉพาะคนฉลาดเท่านั้นที่จะมองเห็น——"

"งั้นลูกค้าคงจ่ายเงินล่องหนให้พวกเราเหมือนกันแหละ!"

"ไม่มีวิธีอื่นแล้วเหรอ"

ทุกคนถาม รู้สึกอับจนหนทาง

"ทำไมพวกนั้นต้องหาเรื่องพวกเราด้วย"

พอได้ยินคำถามนี้ หลิวอี้เดินถึงกับสะท้าน

เธอรู้เหตุผล เป้าหมายของเจ้าสี่เสียนคือสมาชิกชมรมศึกษาชมรม
ก่อนหน้านั้นในการประชุมรวมชมรมของโรงเรียน เธอร้องเรียนชมรมศึกษา
สิ่งเหนือธรรมชาติและศึกษาศาสตร์การละครเรื่องใช้งบประมาณไม่
เหมาะสม

เหตุการณ์บ้านปลายจนกลายเป็นแบบนี้ เป็นความผิดของเธอเอง
ถ้าไม่ใช่เพราะเธอคิดว่าตัวเองแน่ ไม่ใช่เพราะเธออยากเอาชนะพวกนั้น
คงไม่กลายเป็นแบบนี้——

เธอรู้สึกถึงแรงเคาะเบาๆ สองครั้งที่หัวไหล่ พอหันไปมองก็เห็น
ไปเหลียวกำลังถืออมยิ้มทรงกลมที่ยังไม่ได้แกะห่อ วางไว้เหนือไหล่ซ้าย
ของเธอ

"ทำอะไรนะ"

"กินลูกอมซะ เลิกคิดเรื่องไร้สาระได้แล้ว"

"นายจะไปรู้อะไร"

"ผู้หญิงที่เคยเจอกับฉัน บางครั้งจะแสดงสีหน้าแบบนี้ พอเห็น
สีหน้าแบบนี้ ไม่เกินห้านาที พวกเธอจะเริ่มพูดถึงความรู้สึกไม่คิดต่างๆ
ในใจ"

"ฉันไม่ได้เจอกับนายซะหน่อย!"

"อ้อ! งั้นไว้คนกันนะ" ไปเหลียวยิ้ม "ไม่ต้องคิดมาก เคี้ยวทุกอย่าง
ก็ดีขึ้นเอง"

"นายรู้ได้ยังไง"

ไปเหลียวซ้ายไปทางเพิงผิงหลัน

เพิงผิงหลันพลิกอ่านคู่มือเล่มนั้นอย่างตั้งใจ ใบหน้าฉายแววตื่นเต้น
ไม่มีทีท่าจะสิ้นหวังหรืออับจนปัญญาแม้แต่น้อย

เพียงครู่เดียว เขาก็ปิดสมุดเล่มนั้นคังป๊าบ!

"คิดออกแล้วหรือ" หลิวอี้เฉินรีบถาม

"ฝ่ายสุขอนามัยคงเสียแรงและเวลาไปมากเพื่อเขียนคู่มือเล่มนี้ มีการวางแผนและข้อบังคับสำหรับวัตถุประสงค์ปรุงอาหารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่นำเข้ามาในโรงเรียนอย่างละเอียด ทั้งยังเขียนขั้นตอนและรายการตรวจสอบทุกอย่างไว้อย่างชัดเจน คงขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญมาแล้ว ทำงานกันจริงจังมากเลยนะเนี่ย!" เพิงผิงหลันเอ่ยชม

"นายจะไปชื่นชมความบ้าอำนาจของคนอื่นทำไม!"

"แต่ว่า พวกเขาเน้นตรวจสอบของที่นำเข้ามาจากนอกโรงเรียนแค่ออย่างเดียว" เพิงผิงหลันขว้างคู่มือเล่มเล็กไปไว้ข้างๆ "คังนั้นของที่มืออยู่ในโรงเรียนอยู่แล้ว ก็ไม่อยู่ในขอบเขตการตรวจสอบ"

"จริงด้วย!" ทุกคนคาเป็นประกาย รู้สึกราวกับเห็นแสงแห่งความหวัง

"อุปกรณ์ทำครัวและอุปกรณ์บนโต๊ะอาหาร เรายืมจากห้องเรียนการเรือนได้"

"ดูเหมือนร้านอาหารบางร้านในโรงอาหารกลางยังเปิดอยู่ น่าจะขอซื้อวัตถุดิบปรุงอาหารจากที่นั่นได้ แล้วในห้องเรียนการเรือนก็มีของที่ยืมมาใช้ได้"

บรรยากาศคึกคักขึ้นมาอีกครั้ง ทุกคนเริ่มระดมสมองคิดว่าในโรงเรียนยังมีที่ไหนที่มีของที่พวกเขาต้องการอีก

"หัวหน้าห้อง?" เพิงผิงหลันเรียกหลิวอี้เฉิน ก่อนถามด้วยรอยยิ้ม
"ต่อไปเอาอย่างไรต่อ"

หลัวอี้เงินรีบแบ่งงานและออกคำสั่ง "นักเรียนที่รับผิดชอบดูแลแซกรออยู่ที่นี่ก่อน ส่วนคนอื่นๆ ไปหาวัตถุดิบปรุงอาหารกับอุปกรณ์ที่หาได้จากในโรงเรียน แยกกลุ่มกันทำงาน อีกสี่สัปดาห์กลับมาเจอกันที่นี่"

"จะให้หาวัตถุดิบกับอุปกรณ์ประเภทไหนล่ะ พวกเรายังจะทำอาหารมื้อสายสโตร์ตะวันตกเหมือนเดิมไหม"

"ไม่ ตอนนี้สถานการณ์ฉุกเฉิน อะไรที่ยืมได้ อะไรที่ใช้ได้ก็ยกมาไว้ที่ห้องเรียนก่อน ถึงเวลาค่อยคิดว่าจะทำอาหารอะไร!"

เหล่านักเรียนแยกย้ายกันไปทำงานทันที เหลือเพียงหลัวอี้เงินเฟิงผิงหลัน และคนอื่นๆ อีกไม่กี่คนในห้อง

"ขอให้ผ่านไปได้ด้วยเถอะ" หลัวอี้เงินขมวดคิ้ว ขบริมฝีปากด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เป็นอะไรไป"

"ก่อนหน้านี้ฝึกทำแค่อาหารสโตร์ยุโรป ตอนนี้จู่ๆ ให้เปลี่ยนไปทำอย่างอื่น ฉันไม่มั่นใจว่าจะทำได้ร่อยถูกปากลูกค้า"

พวกเขากำลังคนไม่พอจะตกแต่งสถานที่ให้อลังการเหมือนบุฟเฟ่ต์ จึงเน้นรสชาติของอาหารเป็นจุดขาย ตอนนี้ถ้าอาหารไม่ร่อย คงยากจะดึงดูดคำให้มาที่นี่...

"เอ แต่ฉันว่า ต่อให้วัตถุดิบกับอุปกรณ์ของเราส่งมาถึงอย่างราบรื่น ลูกค้าก็อาจจะไม่มากินข้าวที่นี่อยู่ดี หึๆ" ไปเหลียวเอ่ยแทรกไปหน้าระบายคิ้วรอยยิ้ม

"ทำไม!"

ไปเหลียวหยิบโทรศัพท์ออกมาและเปิดอ่านข้อความที่ส่งมาวันนี้ พलगพุดอย่างเรื่อยเถื่อยว่า "ตั้งแต่เช้าจนตอนนี้ ฉันได้ข้อความจากสาวน้อยแสนน่ารักหลายสิบคน ชวนให้ฉันไปเดินเที่ยววานฉลองด้วยกันกับพวกเธอ หรืออย่างน้อยไปกินข้าวเย็นกับพวกเธอก็ยังดี ช่างน่ารักไร้เดียงสาอะไรอย่างนี้ ว่าไหม"

"ตอนนี้ไม่ใช่เวลาโอ้อวดความเนื้อหอมหรือยุทธวิธีสับรางของนาย
หรือคนนะ"

"ทุกคนบอกฉันว่าตัวเองอยากไปเที่ยวที่บูทไหน แต่ไม่มีใครอยาก
มาที่เงามืด 1A เลยสักคน" ไปเหลียวยื่นมือถือไปตรงหน้าหลัวอีเฉิน
"ทุกคนอยากไปร้านอาหารที่ตกแต่งอย่างหรูหราสวยงาม มีแสงสีเสียง
อลังการ"

หลัวอีเฉินเหลือบมองหน้าจอมือถือด้วยหางคา ก่อนจะเบือนหน้า
ไปอีกทาง "อาจจะเป็นส่วนน้อยก็ได้..."

"ไปเหลียวพุดถูก" เฟิงผิงหลันพุดขึ้น "เมื่อไหร่ฉันลองไปเดินดูบูท
อื่นๆ ที่ลานโรงเรียนมา รวบรวมละเก๋าสิบจะโฆษณาการตกแต่งที่อลังการ
หรือกิจกรรมที่แปลกใหม่น่าสนใจ ไม่มีใครโฆษณาเรื่องรสชาติอาหาร
อาหารที่ขายในร้านรสชาติพอใช้ได้ แต่มีของแถมหรือแพ็คเกจที่สวยงามและ
มีเอกลักษณ์ ร้านพวกนี้ส่วนใหญ่จะขายดี"

เมื่อครูเขาช่วยอีจอร์จินของเหลือบมาตลอดทาง ลองกินอาหารไป
หลายอย่าง ไม่มีอันไหนอร่อย เป็นฝีมือระดับมือสมัครเล่นล้วนๆ

"แล้วไง"

"พวกเราต้องทำอะไรที่สะดุดตากว่านี้ มีลูกเล่นกว่านี้ น่าสนใจกว่า
นี้..." เฟิงผิงหลันพุดพลางทำท่าครุ่นคิด

ตอนนี้เขาหลุดเข้าสู่วังค์ความคิดอีกครั้ง เขานั่งนิ่งเหม่อมองไป
ยังจุดหนึ่งในอากาศอันว่างเปล่า ไม่ขยับเขยื้อน บางครั้งปากขมขม
เหมือนกำลังพุดอยู่คนเดียว มองแล้วเหมือนคนบ้า

หลัวอีเฉินไม่ช้าก็หงะเฟิงผิงหลัน เธอชินเสียแล้วที่ได้เห็นเพื่อนที่
ดูบ้าๆ บอๆ คนนี้แสดงความอัจฉริยะเหนือความคาดหมาย

"อีกเดี๋ยวพอวัตถุดิบมาถึง เราไม่รู้ว่าจะทำอาหารอะไรบ้าง ลูกค้า
ก็ไม่รู้เหมือนกัน—" เฟิงผิงหลันชะงักไปครู่หนึ่ง "นี่แหละจุดขายของ
เรา!"

"หมายความว่ายังไง"

"เคี้ยวเราเอาวัตถุดิบทุกอย่างมาจัดโชว์ แล้วให้ลูกค้าเป็นคนเลือกเอง ของแปลกประหลาดอะไรทุกอย่างก็โยนลงหม้อไปต้มได้หมด!" เฟิงผิงหันพุดอย่างตื่นเต้น "เราจะจัดการแข่งขันหม้อไฟนรก! ใครเลือกอะไรมาต้มในหม้อไฟของตัวเองก็ต้องกินให้หมด! เราจะจับเวลาขณะกิน ทีมที่กินเร็วที่สุดจะได้รับรางวัล! แบบนี้บุ๊ทของพวกเราก็ไม่ได้เป็นแค่อาหาร แต่มีเกมให้เล่นเพื่อความบันเทิงด้วย!"

"โอเคอย่ามั่วเลยนะ" หลิวอี้เฉินหยุดคิครูหนึ่ง "แต่ถ้าให้ทุกคนต้มเอง ปิ้งเอง เลือกวัตถุดิบเอง คงไม่มีใครเลือกอาหารแปลกๆ ที่ตัวเองไม่กิน สุดท้ายเราก็จะกลายเป็นร้านหม้อไฟธรรมดา ต้องมีอะไรที่ตื่นเต้นกว่านี้ เข้มข้นกว่านี้ หรือเจือด้วยความน่ากลัวหน่อยๆ ถึงจะให้ความรู้สึกเร้าใจและท้าทายสมกับเป็นหม้อไฟนรก..."

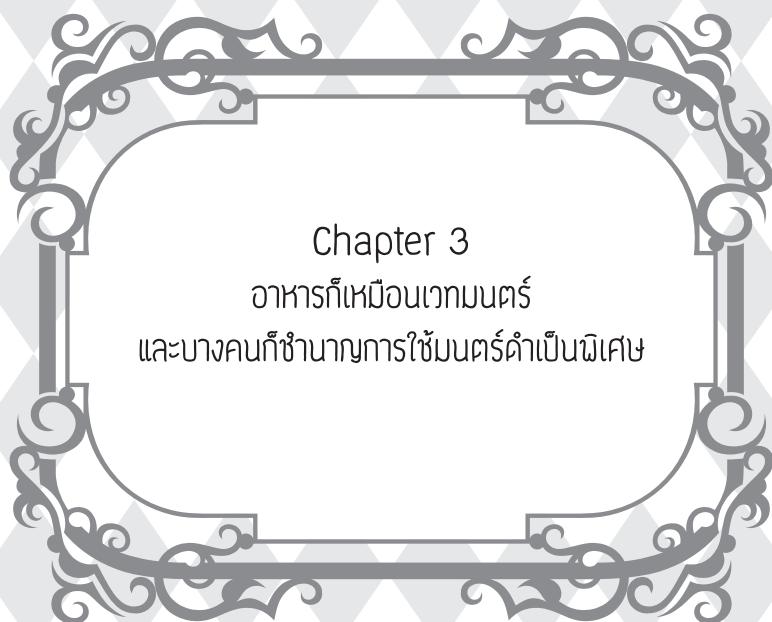
เฟิงผิงหันเกาหัวแกรกๆ สิ่งที่ตื่นเต้นกว่านี้ เข้มข้นกว่านี้ และเจือด้วยความน่ากลัวหน่อยๆ อย่างนั้นหรอ...

เขามองตรงไปข้างหน้า พลันเลื้อบไปเห็นร่างสูงชะลูดสีขาวยิมะราวกับสายฟ้าสีขาวที่ฟาดเปรี้ยงโดยไม่ทันตั้งตัว แหวกอากาศผ่าเข้ากลางสมอง

เฟิงผิงหันหลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรวบรวมความกล้าแล้วโพล่งออกไปว่า "ตงย่า"

"หืม"

เฟิงผิงหันสุดหายใจลึก สีหน้าเริ่มเปลี่ยนเป็นขึงขังเหมือนหม้อที่กำลังจะบอกผลตรวจมะเร็งกับคนไข้ "คุณรับหน้าที่เป็นพ่อครัวนะ"

Chapter 3

อาหารที่เหมือนเวทมนตร์

และบางคนที่ชำนาญการใช้มนตร์ดำเป็นพิเศษ

"ตงย่า คุณรับหน้าที่เป็นพ่อครัวนะ"

ทันทีที่จบประโยค ห้องเงามืด 1A ก็ตกอยู่ในความเงียบราวกับป่าช้า ไม่มีใครพูด

ทุกคนพยายามทำความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในประโยคนี้ และคิดว่าควรตอบสนองอย่างไร

พวกเขาฟังผิดหรือเปล่า ประธานและคำกริยาที่ประกอบกันเป็นประโยคที่ได้ยิน ชัดกับหลักเหตุผลอย่างไรชอบกล เอ...หรือพวกเขาควรจะขอให้เฟิงผิงหลั่นพูดทวนอีกรอบ

เอ...หรือว่านี่จะเป็นมุกตลกเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ พวกเขาควรหัวเราะเสียงดังๆ ตามไปด้วยใช่ไหม

แต่ว่า มุกตลกนี้ฟังแล้วชวนขนลุกอย่างไรไม่รู้

ตงย่าอึ้งไปครู่หนึ่ง ตามองเฟิงผิงหลั่นอย่างไม่แน่ใจ

"ให้ฉันเป็นพ่อครัวเหอ"

"ใช่ครับ" เฟิงผิงหลั่นพูดอย่างเอาจริง "บุพของเราจะเรียกลูกค้าสำเร็จไหม ขึ้นอยู่กับคุณแล้วนะ! ตงย่า!"

พอได้ยินน้ำเสียงจริงจังของเฟิงผิงหลั่น ทุกคนก็ตระหนักทันทีว่าไอ้บ้านี้มันเอาจริง!

"เลิกเล่นได้แล้ว!"

"จะฆ่าลูกค้าเหอ! นี่ไม่ต่างอะไรจากการวางแผนฆาตกรรมเลยนะ"